

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

ΦΩΤΙΑ ΣΤΗ
ΧΑΡΑΔΡΑ

Α ΝΑΤΥΠΩΣΙΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

105

**“ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ ΣΟΥ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕΣ ΕΛΛΗΝΑΣ,,
ΑΡΙΘ. 105-ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ - ΔΡΧ. 2**

Κατάπληκτος ο Κραγιαμπού αντικρύζει τὸν Κατακλισμό τῶν
λευκῶν. "Ενας φρουρὸς πηγαينوέρεται μὲ τ' ὄπλο του...

ΦΩΤΙΑ ΣΤΗ ΧΑΡΑΔΡΑ

ΕΝΑΣ

«ΜΑΥΡΟΣ ΔΑΙΜΟΝΑΣ»

‘Ο οὐρανὸς τῆς τροπικῆς
γῆς φλέγεται σήμερα!...

Εἶναι μεσημέρι... Καὶ ἡ
ζέστη ἀφόρητη! Ἀποπνικτι-
κή!...

Ὁλόκληρη ἡ Ζούγκλα
μοιάζει μ’ ἓνα τεράστιο πυρω-
μένο κομίνι!

Μιά τέτοια ζέστη δὲν μπο-

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ρεῖ παρὰ κἄπου θὰ ξεσπάση.
Σίγουρα καμμιὰ μεγάλη μπό-
ρα καὶ νεροποντὴ ἐτοιμάζουν
οἱ κεραυνοί!... Ἡ Ζούγκλα
θὰ ξαναγίνη μιὰ ἀπέραντη λι-
μνη. (*)

(*) Ὁ Ταρζάν, ὁ Κραγιαμπού,
ἡ Βάντα καὶ ὁ Ποκοπικό Ε-

Ὁ Κραγιαμπού ἔχει παρὰ τῆσει στὴ διπλὴ σπηλιά τους τὴν ἀγνὴ του συντροφίσσα Βάννα. Ἔχει πάρεϊ τὸ μονοπάτι πού θά τὸν φέρη στὴν ἀγαπημένη σπηλιά τοῦ πατέρα του. Τὸν ἀγαπάει πολὺ. Καὶ τοῦ κάνει μεγάλῃ χαρὰ νὰ πηγαίνει νὰ τὸν βλέπη κάθε λίγες ἡμέρες...

Ἄς τὸν παρακολουθήσουμε λοιπόν: Προχωρεῖ ἀργά, βαρὺς καὶ δυσκίνητος... Ἡ φοβερὴ κάψα τοῦ ἡλίου, τὸν ἔχει λυώσει. Τὸ κορμί τοῦ δλόκληρο κολυμπᾷ στὸν ἰδρώτα!...

Ἔτσι, σιγά - σιγά, ἀρχίζει νὰ ζαλίζεται. Καὶ σὲ μιὰ στιγμή, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ξεφεύγει ἀπὸ τὸ μονοπάτι. Παύει πιά νύχῃ κατεύθυνσι πρὸς τὴ σπηλιά τοῦ Πατέρα του!

Τὸ ἄμοιρο παλικάρι, παραπλανιέται ἀνάμεσα στοὺς ἀτέλειωτους χοντροὺς κορμούς τῶν αἰωνόβιων δέντρων.

Ὅπου, τέλος, φθάνει τυχαίως σὲ μιὰ μικρὴ πηγή.

— Ἀχχχ! κάνει μὲ χαρούμενῃ ἀνακούφισι.

Καὶ πέφτοντας ἀμέσως τὰ μπρούμυτα, δροσιζει μὲ λαχτάρα τὰ ξεραμένα χεῖλια του.

Ἔχουν ξαναγύρσει τώρα στὴ Ζούγκλα, ὅτε ἀπὸ τὶς περιπλανήσεις καὶ περιπέτειές τους στὸ βυθὸ τῆς Ἀφρικανικῆς θάλασσας. Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος, ἀριθ. 104.

Ὑστερα, μὲ τὸ στομάχι του γεμάτο σὰν ἀσκή ἀπὸ νερό, σέρνεται σὲ μιὰ κοντινὴ σκιά. Καὶ ξαναπέφτει κατὰκοπος στὸ παχὺ γρασιδί.

Ἐκεῖ, ἀκίνητος κι ἀποχαυνωμένος, ζητάει νὰ ξαποστάσῃ...

Μὰ νά:

Ξαφνικά στ' αὐτιά του φθάνει δυνατὸς καὶ δαιμονισμένος θόρυβος ἀπὸ ἀμέτρητα τάμ-τάμ!

Ὁ Κραγιαμπού ἀνασηκώνεται παραξενεμένος. Ἀφουγγράζεται ἀνήσυχος... Ὁ θόρυβος ὅλο καὶ πλησιάζει!

Ὅμως κάτι παράξενο συμβαίνει: Ἀντὶ ὁ ἦχος τῶν τάμ-τάμ, καθὼς φθάνουν πρὸς τὸ μέρος πού βρίσκεται, ν' ἀκούγεται πῶς δυνατά, γίνεται τὸ ἀντίθετο: Ἀκούγονται πῶς σιγά! Ἔτσι, ὁ δαιμονισμένος θόρυβος, φθάνει νὰ γίνῃ ἀδύναμος σὰν ψιθύρισμα...

Ὅπου τέλος, σθῆναι... Χάνετ' ἐντελῶς!...

Καὶ νά: Τὴν ἴδια στιγμή, ἔνα ἀλλόκοτο ἀνθρωπόμορφον πλάσμα παρουσιάζεται!...

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΜΑΧΑΙΡΙ

Μοιάζει σὰν φτερωτὸς κολλισμένος Δαίμονας πού ἐπετάχτηκε ἀπὸ τὸν Ἄδη!...

Ἐνα μαῦρο ἐφαρμοστὸ ρούχο σκεπάζει δλόκληρο τὸ κορμί του. Ἀπὸ τὸν, μαῦρον ἐπίσης, σκούφο πού φοράει στὸ κεφάλι του, ξεπετάγονται δύο μεγάλες καὶ παράξενες κεραίες... Ἀπὸ τὶς μασχάλες

του ξεφυτρώνουν διάφανες
πτερούγες...

Τέλος, σπō δεξί του χέρι,
κρατάει ένα άλλόκοτο πιστό-
λι...

Στή γενική εμφάνισί του,
μοιάζει σάν μιὰ ανθρωπόμορ-
φη υπερφυσική μύγα!...

Ο Κραγιαμπού κάνει νά
πεταχτή ὀρθός. Ν' ἀντιμετω-
πίση τὸν ἀναπάντεχον ἔχθρό!

Μὰ δὲν μπορεῖ. Δὲν νοιώ-
θει πιὰ οὔτε τὴ δύναμι, οὔτε
τὸ κουράγιο νά κάνει τὴν πα-
ραμικρὴ κίνησι. Ἡ ἀφόρητη
ζέστη, μαζὶ μὲ τὴν κούρασι,
τοῦ ἔχουν ναρκώσει τὰ νεύρα.

Ἐχει λυώσει τοὺς σκληροὺς
μυῶνες του!...

Ἔτσι, σὰν τελευταία ἐλπί-
δα σωτηρίας, δὲν τοῦ ἀπομέ-
νει, παρὰ τὸ πιστόλι ποὺ σέρ-
νει στὴ ζώνη του...

Καὶ κάνει ν' ἀνασηκώσει τὸ
δεξί του χέρι, γιὰ νά τὸ πιά-
σῃ...

Ὅμως, ἀλλοίμονο!... Οὐ-
κι αὐτὴ τὴ φορά καταφέρνει
τίποτα.

Βλέπει καὶ νοιώθει τὰ πάν-
τα γύρω του. Ὅμως δὲν μπο-
ρεῖ οὔτε κἀν νά σαλέψῃ. Λές
πὼς ἡ ψυχὴ του ζῇ, μὰ τὸ
κορμί του εἶναι νεκρό!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας καὶ ὁ μελαφὸς Ἕλληνας γίγαντας,
χύνονται ἀκράτητοι πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς λευκῆς γυναίκας.

Ἄλλὰ νά: Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Μαῦρος Δαίμονας γυρίζει τὴν κάνη τοῦ πιστολιοῦ του πρὸς τὰ στήθεια τοῦ ἀνήμπορου Νέου. Καὶ μουγγρίζει ἀγρία:

— Φωτιά στή Χαράδρα!... Κ' ἐσύ θά κοιμηθῇς!... Θά κοιμηθῇς ἑκατὸ δλόκληρα χρόνια!... Τότε μονάχα θά ξυπνήσης!... Φωτιά στή Χαράδρα!...

Κι ἀμέσως τραβάει τὴ σκανδάλη του. Ἀντὶ κρότου, μιὰ παράξενη βοὴ ἀκούγεται. Ἐνῶ, ταυτόχρονα, ἓνα μικρὸ μαῦρο καὶ φτερωτὸ βλήμα ξεφεύγει ἀπὸ τὴν κάνη. Βουίζοντας σὰν ἔντομο, διαγράφει μερικοὺς κύκλους γύρω ἀπὸ τὸν Κραγιαμποῦ... Ὡσου, τέλος, ἀλλάζοντας κατεύθυνσι, ἔρχεται καὶ κτυπάει στὰ στήθεια του...

Ὁ Νέος ποὺ δέχεται τὸ φτερωτὸ μαῦρο βλήμα, κλείνει τὰ μάτια του. Καὶ γέροντας θαρῶ, πρὸς τὰ κάτω, τὸ κεφάλι, πέφτει ἀμέσως σὲ λήθαργο. Σ' ἓνα λήθαργο βαρὺ σὰν τὸν θάνατο!...

Ὅμως νά: Ξαφικὰ καὶ στὸ σημεῖο ποὺ γίνεται τὸ κακὸ, φθάνει ἀλαφιασμένη ἡ Βάντα.

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν, παρ' ὅλο ποὺ βρίσκεται βυθισμένος σ' ἓναν τόσο βαθὺ λήθαργο, τὴ βλέπει.

Ἡ ἀγοπημένη κι ἀγνή συντρόφισσά του σφίγγει στὴν παλάμη της φονικὸ μαχαίρι!

Ὁ Δαίμονας μὲ τίς κεφαί-

ες, γυρίζει τώρα τὴν κάνη τοῦ ἀλλόκοτου πιστολιοῦ του καὶ πρὸς αὐτήν. Κάνει πάλι νά τραβήξῃ τὴ σκανδάλη...

Μὰ δὲν προφθαίνει αὐτὴ τὴ φορά. Μὲ μιὰ σθέλη κίνησίνης ἡ Βάντα, πετάει τὸ μαχαίρι της πρὸς τὰ ἑπάνω...

Ἐκείνο ἀνυψώνεται πρὸς τὸν οὐρανὸ, κάθετα σὰν ρουκέττα. Διαγράφει μερικοὺς κύκλους πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους. Τέλος, ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὸν Μαῦρο Δαίμονα. Ἐκεῖνος, μὲ ἀνασηκωμένο τὸ κεφάλι, τὸ κυττάζει χαμένα. Χωρὶς νά μπορῇ νά κάνῃ τὴν παραμικρὴ κίνησι. Λὲς καὶ τὸ φονικὸ αὐτὸ ὄπλο τὸν ἔχει ὑπνωτίσει...

Ὡσου γρήγορα τὸ μαχαίρι, φθάνοντας μὲ καταπληκτικὴ ὀρμὴ κάτω, κτυπάει στὸ ἀριστερὸ του στήθος. Ξεπερνάει, πέρα γιὰ πέρα, τὴν καρδιά του. Βγαίνει, σχεδὸν ἀμέσως, ἀπὸ τὴ ράχι του. Προχωρεῖ στὸν ἄερα. Πλησιάζει τὴ Βάντα. Καὶ ξαναπηγαίνει στὴν πρωτόγονη τομαρένια θήκη τῆς ζώνης της!...

Ὁ Μαῦρος Δαίμονας, φυσικά, σωριάζεται κάτω νεκρός. Ἐνῶ, ταυτόχρονα σχεδὸν, ὁ Κραγιαμποῦ ξυπνάει ἀπὸ τὸν βαρὺ λήθαργο ποὺ τὸν εἶχε βυθίσει τὸ μαῦρο φτερωτὸ βλήμα!...

Ἀνοίγει τὰ μάτια του. Πετιέται ὀρθὸς κι ἀνάλαφρος. Ἀγκαλιάζει μὲ ἀγάπη κ' εὐγνωμοσύνη τὴ Νέα:

— Μοῦ ἔσωσες τὴ ζωὴ! τῆς ψιθυρίζει.

— Ὅχι τὴ ζωὴ! ποῦ κάνει ἐκείνη. Μόνο ποῦ κατάφερα νὰ σέ ξυπνήσω! Θὰ κοιμῶσουν ἔτσι, ἐκατὸ δόλοκληρα χρόνια!... Κι ὅταν θὰ ξυπνοῦσες κάποτε, δὲν θὰ βρισκόταν στὴ ζωὴ κανένας ἀπὸ μᾶς!...

ΠΡΟΦΗΤΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

Ὁ Νέος τὴ ρωτᾷτε χαμένα:

— Καλὰ, καὶ πῶς βρέθηκες ἐδῶ; Γιά ποῖο λόγο παράτησες τὴ σπηλιά μας κ' ἔτρεξες νὰ μέ σῶσης;

— Μὲ εἰδοποίησε ἡ καρδιά σου! τοῦ ἀποκρίνεται. Αὐτὴ ξεφτερούγησε ἀπὸ τὰ στήθεια σου. Αὐτὴ ἦρθε καὶ μοῦτε πῶς κινδυνεύεις!...

— Καὶ τὸ μαχαίρι; Ξαναρωτᾷ ὁ Κραγιαμποῦ. Ποῦ βρήκες αὐτὸ τὸ μαγικὸ καὶ θαυματουργὸ μαχαίρι;

— Εἶδα νὰ τὸ ξερνάει κάποιον φαρμακερὸ φίδι, τοῦ κάνει. Πρέπει τώρα νὰ φτειάξουμε ἑκατομμύρια τέτοια θαυματουργὰ μαχαίρια. Νὰ τὰ μοιράσουμε σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ποῦ θὰ κινδυνεύουν ἀπ' αὐτὸν τὸν ἀπαίσιον καὶ καταραμένο φτερωτὸ Δαίμονα!...

Στὸ μετὰξὺ, ὁ οὐρανὸς ἔχει ἀρχίσει νὰ γεμίζει μαῦρα βαρεῖα σύννεφα... Ὁ ἥλιος κρύβεται. Ἡ ἡμέρα σκοτεινάζει σὰν προχωρημένο σούρουπο... Μακρυνὰ μπουμπουνιὰ ἀντηχοῦνε. Χοντρές στα-

γόνες βροχῆς ἀρχίζουν νὰ πέφτουν...

Ὁ Κραγιαμποῦ, ποῦ ἔξακολουθεῖ νὰ βρίσκεται κάτω καὶ βυθισμένος στὸ λήθαργο, δέχεται στὸ φλογισμένο κορμὶ του τὶς πρῶτες κρύες σταγόνες τῆς βροχῆς ποῦ ἔρχεται... Καὶ ξαφνιάζεται! Ἀνοίγει ἀπότομα τὰ μάτια του. Ἀνασηκώνεται μὲ μεγάλη δυσκολία. Καταφέρνει νὰ σταθῇ ὀρθός. Κυττάζει χαμένα...

Ὅμως μπροσπὰ του τώρα, δὲν βρίσκεται κανένας. Οὔτε ὁ νεκρὸς Δαίμονας, οὔτε ἡ ἀγαπημένη του συντρόφισσα...

Ἡ χοντρή ψιχάλα, ὅσο πάει καὶ δυναμώνει...

Ὁ Νέος τώρα τὰ καταλαβαίνει ὅλα. Καὶ συλλογιέται παραμιλώντας:

— Ἀποχαυνωμένος ἀπὸ τὴ ζέστη, καθὼς ἤμουν, οἶγουρα θὰ μὲ πῆρε ὁ ὕπνος... Ἄρα, ὅλ' αὐτὰ ποῦ εἶχα ἴδῃ, δὲν ἦταν παρὰ ἓνα κακὸ κ' ἐφιαλτικὸ ὄνειρο!... Οἱ κρύες σταγόνες τῆς βροχῆς, ἦρθαν νὰ μοῦ τὸ διακόψουν στὴ μέση...

Καὶ σὲ λίγο, κουνώντας τὸ κεφάλι του, μουρμουρίζει:

— Πολὺ παράξενο ὄνειρο, στ' ἀλήθεια!... Ποῖός ἐξέρι ποιά καινούργια συμφορὰ θὰ μᾶς περιμένει!...

Τέλος, ξεκινάει... Παίρνει κατεύθυνσι πρὸς τὴ Δύσι. Ξαναβρίσκει τὸ σωστὸ προσανατολισμὸ του. Τρέχει νὰ φθάσῃ στὴν ἀρχοντικὴ Σπηλιά

του Πατέρα του...

"Όμως ή τροπική μπόρα φθάνει καλπάζοντας...

Και νά: Δέν άργεί νά ξεσπάση σέ όλο τό τρομακτικό μεγαλείο της!

Οί καταρράκτες τ' ούρανοϋ ξεχύνονται μέ μανία στή φλογισμένη Ζούγκλα. Λές καί βάλθηκαν νά σθήσουν τήν άπέραντη κι άόρατη πυρκαγιά της!

Οί άστραπές κοροϊδεύουν, μέ τίς έκτυφλωτικές λάμψεις τους τόν κρυμμένον ήλιο. Τά μπουμπουνητά εΐναι τόσο δυνατά, πού θαρρείς πώς, άπό στιγμή σέ στιγμή, θά γκρεμιστή στο κεφάλι σου ό ούράνιος θόλος!... Οί τρομακτικοί κεραυνοί κτυπάνε άλύπητα τίς κορφές τών θεόρατων δέντρων!...

"Ο Θεός βάλθηκε νά χαλάσει τόν Κόσμο πού έφτιαξε!

"Ο Κραγιαμπού τρέχει τώρα σάν τρελλός! Τά μάτια που έχουν θαμπώσει άπό τό νερό. Τ' αυτιά του βουΐζουν άπό τούς κεραυνούς. Τά πόδια του τσαλαβουτάνε στά νερά. Κι άλλοτε βουλιάζουνε βαθειά στίς λάσπες!...

"Ετσι, καί χωρίς νά τό καταλάβη, χάνει γιά δεύτερη φορά τόν προσανατολισμό του. Παραπλανιέται πάλι στήν άπέραντη καί άγρια περιοχή!

"Όσπου νά: Σέ μιá στιγμή, περνώντας τυχαία κοντά άπό κάποια φαρδείά καί ρηχή χαράδρα, άντικρύζει μιá μεγάλη κατασκήνωσι λευκών...

Παράξενο, αλήθεια! Πότε φθάσαν όλοι αύτοί οί άνθρωποι στή Ζούγκλα;!

Οί άγνωστοί ξένοι βρίσκονται, βέβαια, κλεισμένοι στίς γερές σκηνές τους. Ποιάς θά τολμούσε νά ξεμυτίση μέ αύτή τήν κοσμοχαλασιά πού γίνεται έξω!...

ΤΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΤΟΥ ΚΡΑΓΙΑΜΠΟΥ

Μονάχα ένας άπ' αύτούς...

"Ενας λευκός άνδρας, σκεπασμένος όλόκληρος άπό μακρύ μαύρο άδιάθροχο μέ κουκούλα, φέρνει βόλτες γύρω άπό τίς σκηνές τών συντρόφων του... Στά χέρια του κρατάει ένα μακρύκαννο έπαναληπτικό όπλο. Σΐγουρα θάνοι ό φύλακας τού καταθλισμού.

"Ο Κραγιαμπού, περίεργος νά μάθη τί συμβαίνει, κρύβεται πίσω άπό τόν χοντρό κορμό κάποιου δέντρου. Βγάζει άπό τό στόμα του μιá παράξενη φωνή. Σάν βέλασμα τρομαγμένου ζαρκαδιού.

"Ο Φρουρός μέ τό άδιάθροχο, τήν άκούει. Καί, προτείνοντας τό όπλο του, προχωρεί πρós τό μέρος πού ύπολογίζει πώς θά βρίσκεται τό ζαρκάδι.

Θά τούκανε μεγάλη χαρά νά τό σκοτώση. Νά τό ψησουν καί νά τό φάνε, μέ τούς συντρόφους του, μόλις τελειώσει ή μπόρα!...

"Ο Κραγιαμπού όμως, ξεφεύγει άμέσως μέ προσοχή, άπό τό δέντρο πού βρίσκεται. "Η νεροποντή, τά μπουμπουνητά καί οί κεραυνοί, καλύ-

Ἄνυποπτος ὁ φρουρὸς τοῦ Καταυλισμοῦ ψάχνει γιὰ τὸ ζαρκάδι.
Ξαφνικά ὅμως ὁ Κραγιαμποῦ...

πιπουν τὸ θόρυβο ποὺ κάνουν
τὰ βήματά του...

"Ετσι, ξεμακρύνει κάμπο-
σο ἀπὸ ἐκεῖ. Κρύβεται πίσω
ἀπὸ κάποιον ἄλλον κορμὸ γι-
γάντιου δέντρου... Καὶ ξε-
φωνίζει πάλι σὰν τρομαγμένο
ζαρκάδι.

...Ὁ Φύλακας τοῦ Καταυλι-
σμοῦ ἀκούη τὴ δεύτερη φωνή
τοῦ «ζώου». Καταλαβαίνει
πῶς, στὸ μεταξύ, μετακινήθη-
κε. Καὶ ἀλλάζει κατεύθυνσι.
Μὲ προτεταμένο πάντα τ' ὀ-
πλο του, προχωρεῖ πρὸς τὰ ἐ-
κεῖ...

ἽΟ γιὸς τοῦ Ταρζάν ὑποχω-

ρεῖ πάλι ἀρκετά. Φροντίζει
μονάχα νὰ καλύπτεται. Νὰ
μὴ πέση στὰ μάτια τοῦ ἀν-
θρώπου ποὺ ζητάει νὰ ξεγε-
λάσῃ... Κι ὅλο βελάζει σὰν
ζαρκάδι...

Τὸ παιχνίδι αὐτὸ ἐπαναλαμ-
βάνεται ἀρκετές φορές ἀκό-
μα!... Ὁ Φρουρὸς ἔχει ξε-
μακρύνει πολὺ τώρα ἀπὸ τὴν
κοπασκὴν ποὺ τοῦ εἶχαν
ἀναθέσει τὴ φύλαξί της.

Ὁ Κραγιαμποῦ σκαρφα-
λώνει τώρα ἀθέατος σ' ἓνα
δέντρο. Κρύβεται στὰ χαμη-
λὰ πυκνὰ κλαδιά του. Βγά-
ζει πάλι τὴ χαρακτηριστικὴ

φωνή του τρομαγμένου ζαρκαδιού:

— Μέεεε!... Μέεεεεε!...

Ο Φύλακας προχωρεί ανύποπτος, με προτεισμένο το όπλο του. Πιστεύει πως από στιγμή σε στιγμή θ' αντικρύσει το ζώο. Καί θα το ξαπλώσει, με μιά σφαίρα του, νεκρό. "Υστερα θα το κόψει στη ράχι για να το φέρη στην κατασκήνωσή τους.

Καί νά: Φθάνει τώρα κάτω από το δέντρο...

Όμως ταυτόχρονα ακούει, ψηλά από το κεφάλι του, τα κλαδιά ν' ανασαλεύουν. Κι άμέσως νοιώθει ένα βαρύ ανθρώπινο κορμί να πέφτη πάνω του!

Ο λευκός Φρουρός ανατρέπεται, ξεφωνίζοντας τρομαγμένα:

— Βοήθειασα!... Βοήθειασααα!...

Ποιός να τον άκουση όμως;

ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΗ
ΑΝΤΡΟΓΥΝΑΙΚΑ

Η κατασκήνωσι των συντρόφων του βρίσκεται μακριά. "Υστερα είναι καί η μπόρα, τα μπουμπουνητά καί οι κεραυνοί.... Οι φωνές του είναι άδύνατο να φθάσουν ως εκεί!...

Ο Κραγιαμπού, πού είχε πηδήσει πάνω του, από τα κλαδιά του δέντρου, που δίνει τώρα μιά τρομερή γροθιά στο κεφάλι...

Ο άγνωστος Λευκός ζαλίζεται για λίγες στιγμές. "Ετσι, στο μικρό αυτό διάστημα

ό γιός του Ταρζάν προφθαίνει κα τον άφοπλίζει. Παράπαι πλάι το όπλο του. Του δένει μ' ένα γερό χορτόσχοινο τα χέρια...

Τέλος, τον στηλώνει όρθον.

— Προχώρησε! διατάζει, δίνοντάς του μιά βόλκωση σπρωξιά.

Εκείνος ύπακούει με τρόπο καί δέος... Φθάνουν γρήγορα πίσω από κάτι μεγάλα βράχια...

Η τροπική μπόρα κα νεροποντή συνεχίζονται. Οι κεραυνοί έχουν στήσει τρελλό χορό πάνω από τα κεφάλια τους.

Ο Κραγιαμπού άκουμπάει την κάννη του πιστολιού του, στην καρδιά του φρουρού:

— Θα μου άποκριθής την αλήθεια σε ότι σε ρωτήσω! τον διατάζει πάλι. "Άλλοιώς, έδω, σ' αυτή τη θέσι, θα πάρη τέλος η ζωή σου!...

»Πέο' μου, λοιπόν: Μονάχα λευκοί θρискόσαστε σ' αυτή την κατασκήνωσι;

Τρέμοντας εκείνος μouriζει:

— Ναι!... Μονάχα λευκοί είμαστε!...

— Πόσοι;

— Ενενηντα εννιά... Καί μαζί με τον Άρχηγό μας, έκατο!...

— Από πού ήρθατε;

— Από την Ίταλία... Είμαστε το προσωπικό ενός μεγάλου Ίποδρόμου!...

— Τί ζητάτε έδω στη Ζούγκλα;

—“Αγρια θεριά για τὸ Τσίρκο μας. Καί...
 Ὁ Φύλακας τοῦ Καταυλισμοῦ κοιπιάζει νὰ πῇ τὸ παρακάτω...

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν πιέζει μὲ τὴν κάννη τοῦ πιστολίου τὰ στήθια του:

—«Καί»; τὸν ρωτᾷ ἄγρια. Λέγε, λοιπόν! Μίλησε ἂν ἀγαπᾷς τὴ ζωὴ σου!

Ὁ Ἰταλὸς κάνει μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια. Ἡ φωνὴ βγαίνει βραχνή ἀπὸ τὸ ξεραμένο λαρυγγί του. Συνεχίζει τὴν ἐξομολόγησι:

—... καὶ γιὰ νὰ πάρουμε σκλάβους μαζί μας τὸν Ταρζάν καὶ τὸν Γκαούρ...

—Γιατί;

—Ὁ Ἀρχηγὸς μας πιστεύει πὼς θὰ κερδίσουμε ἑκατομμύρια λίρες, γυρίζοντάς τους σ' ὀλόκληρο τὸν Κόσμο...

—Πῶς λένε τὸν Ἀρχηγὸ σας;

—Μοράμπα!...

—Δικό του εἶναι τὸ τσίρκο;

—Ναί, δικό «της»!... Εἶναι μιὰ τρομερὴ γυναίκα! Μὲ ὁμορφιά Ἀγγέλου, μυαλὸ Σαταπᾶ, δύναμι Ταύρου, καρδιά Λιονταριοῦ, κακία Τίγρης πονηριά Ἀλεποῦς!...

Ο **ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΙΜΩΡΕΙ!**»

Ὁ Κραγιαμποῦ δὲν μπορεῖ νὰ μὴ χαμογελάσει:

—Καὶ πιστεύει πὼς θὰ μπορέσει αὐτὴ νὰ πιάσει σκλάβους της τοὺς δυὸ Ἀδάμαστους Γιγάντες τῆς Ζούγκλας;

—Ναί! ἀποκρίνεται ὁ Φρουρός. Εἶναι βεβαία γι' αὐτό.

Ὅ,τι βάζει στὸ νοῦ της τὸ καταφέρνει.

—Τὸ πιστεύεις κ' ἐσὺ αὐτό;

Ὁ Ἰταλὸς διστάζει ν' ἀποκριθῇ:

—Μοῦ εἶπες νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια. Δὲν εἶν' ἔτσι; τὸν ρωτᾷ.

—Ναί!...

—Τότε... κ' ἐγὼ τὸ πιστεύω! Σὲ λίγο ὁ Γκαούρ κι ὁ Ταρζάν θὰ βρίσκονται στὰ σιδερένια κλουβιά της!

—Χά, χά, χά!... γελάει ὁ Νέος. Ὡστε τόσο τρομερὴ εἶναι, λοιπόν, ἡ... Δεσποινὶς Ἀρχηγὸς σας!...

—Τόσο, Ἀφέντη μου!... Σκέψου, πὼς μέσα στὸ Τσίρκο βρισκόμαστε ἑκατὸ ἄντρες. Κι' αὐτὴ ἐντελῶς μονάχη της... Κι' ὅμως: ἕνας - ἕνας χωριστά, μὰ κι ὅλοι μαζί, τὴν τρέμουμε! Φοβόμαστε νὰ τὴν κυττάξουμε στὰ μάτια!... Ἡ Μοράμπα δὲν ἀστειεύεται!...

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν τραβάει τὸ πιστόλι ἀπὸ τὰ στήθια του:

—Ἐμπρός, τώρα! τὸν διατάζει. Κᾶνε μεταβολὴ καὶ πάρε δρόμο, γιὰ τὴν κατασκήνωσί σας. Πήγαινε νὰ φυλάξης τὴν «τρομερὴ» Μοράμπα σας!

Καὶ προσθέτει εἰρωνικά:

—Μπορεῖ νὰ τρυπώση στὴ στή σκιπὴ της κανέναν... ἄγριος Κόνικλος. Νὰ τὴν κατασπαράξῃ!...

Ὅμως, ὁ Ἰταλὸς δὲν κουνιέται ἀπὸ τὴ θέσι του:

—'Αλλοίμονο! ἀναστενάζει. Καλύτερα νά μέ σκοτώσης, 'Αφέντη μου!...

Γιατί; τόν ρωτάει παραξε-
νεμένος.

—'Αν γυρίσω στόν Καταυ-
λισμό ἔτσι ὅπως εἶμαι, μέ δε-
μένα τὰ χέρια, ἡ Μοράμπα
θὰ μέ γδάρῃ ζωντανό! Λυπή-
σου με!... Μή μέ διώχνεις
δεμένον...

Ὁ Κραγιαμπού μένει γιά
λίγες στιγμές συλλασσμένος
κι ἀναποφάσιτος. Τέλος, λύ-
νει τὰ χορτάχοινα. Λευθερώ-
νει τὰ χέρια τοῦ δειλοῦ καί
τρομαγμένου Φρουροῦ.

—'Εμπρός, τώρα! τοῦ ξα-
νακάνει... Γύρισε κοινὰ στήν
«Τρομερή» Μοράμπα σας. Καί
μὴν ξεχάσης νὰ τῆς πῆς αὐτὰ
ἀκριβῶς τὰ λόγια: «Τὸ κα-
λύτερο ποῦχει νὰ κάνῃ, εἶναι
νὰ μαζέψῃ ὅλους ἐσᾶς τοὺς
«παλικαράδες» τῆς. Καί νὰ
ξεκουμπιστῇ ἀπὸ 'δῶ, μιά ὥρ'
ἀρχήτερα!... Γιατί ὁ Ταρζάν
καί ὁ Γκαούρ δὲν εἶναι ἀπὸ
κεῖνους μπαίνουν εὐκολα μέ-
σα στὰ κλουβιά!...

Μὰ ὁ Ἰταλὸς ἔχει μεγάλη
ιδέα γιὰ τὴν 'Αρχηγό του.
Καί πρὶν φύγῃ, θερμοπαρα-
καλάει τὸν ἀγνωστό του Νέο:

—Θέλω νὰ σοῦ ζητήσω καί
μιά χάρι ἀκόμη, 'Αφέντη μου.
—Λέγε...

—'Αν πέσης κ' ἐσὺ στὰ
χέρια τῆς Μοράμπα, νὰ μὴ μέ
μαρτυρίσης: Νὰ μὴ μάθῃ πὼς
κατάφερες νὰ μέ πιάσης καί
νὰ μέ δέσης. Οὔτε πὼς σοῦ
εἶπα, ὅσα σοῦ εἶπα... Γιατί

τότε εἶμαι χαμένος. Λυπήσου
με!...

Καί γυρίζοντας ἀμέσως,
ἐβκινάει. Τρέχει σὰ νὰ τὸν
κυνηγᾶνε, πρὸς τὸν καταυλι-
σμό τους.

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν τὸν
κυττάζει μέ οἶκτο...

Ὅμως νά: Ἰρέχοντας ἔτσι,
ὁ Φρουρὸς, φθάνει γρήγορα
στὸ σημεῖο ποῦ παράτησε ὁ
Κραγιαμπού τὸ μακρύκοινο
ἐπαναληπτικό του ὅπλο. Τὸ
ἀρπάζει στὰ χέρια. Γυρίζει
ἀστροπαῖα τὴν κἀννη του
πρὸς αὐτόν. Καί τραβάει τὴ
σκανδάλη...

Οἱ σφαῖρες, σὰν θανατερό
χαλαζι, ἀρχίζουν νὰ πέφτουν
πλάι καί γύρω στὸ Νέο. Ἐνῶ
ταυτόχρονα, ὁ δειλὸς Ἰτα-
λὸς μουνγρίζει ἄγρια:

—Τιποτένιε!... Θὰ κἀλδ-
περάσης τώρα μαζί μου ποῦμ-
πλεξες!...

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν, σθέλ-
τος ὅπως πάντα, προφθαίνει
καί σωριάζεται κάτω. Ταμ-
πουρώνει τὸ κεφάλι του πίσω
ἀπὸ μιά πέτρα. Καί τραβῶν-
τας τὸ πιστόλι του, κάνει νὰ
τὸ ἀδειάσῃ πάνω στὸν θρασύ-
δειλο Κακούργο!...

Ὅμως, ἀλλοίμονο! Ἡ τύχη
θέλησε νὰ τοῦ παίξῃ, αὐτὴ τὴ
φορὰ, ἓνα τραγικὸ παιχνίδι:
Τὸ πιστόλι του δὲν παίρνει
φωτιά. Τὰ νερά τῆς μπόρας,
εἶναι ἡ αἰτία ποῦ ἔχει πάθει
ἐμπλοκή!...

Ὁ Ἰταλὸς, μέ τ' ὅπλο
προτεταμένο, προχωρεῖ τώρα.
Ξαναγυρίζει πρὸς τὸ μέρος

του...

Μά δέν προφθαίνει νά κάνη μερικά βήματα...

Ξαφνικά τρομακτικός κρότος συνταράζει γή και ούρανό!...

ΤΑ «ΔΥΟ ΟΝΕΙΡΑ»

Κ' ένας κεραυνός πέφτει στό κεφάλι τοῦ Κακούργου! Ὁ Ἰταλός σωριάζεται νεκρός. Τό κορμί του ἔχει γίνει τώρα κατάμαυρο, σάν τὸ ἀδιάβροχο πού τὸ σκεπάζει...

Ὁ γιός τοῦ Ταρζάν δέν δειχνεὶ καμμιὰ συμπόνια γι' αὐτόν:

— Δέν βαρυέσαι! μπου-

μουρίζει. Οἱ Κακούργοι στόν Κόσμο λιγότεψαν κατὰ ἔναν!

Κι ἀμέσως ξεκινάει. Στις λάμπειες τῶν ἀστραπῶν καταφέρνει νά ξαναβρῇ τὸ χαμένο μονοπάσι. Καὶ συνεχίζει τὴν πορεία του πρὸς τὴ σπηλιὰ τοῦ "Ἀρχοντα Πατέρα του!

Ἡ ἀτέλειωτη μπόρα καὶ νεροποντή, τὸν δέρνουν ἀλύπητα. Οἱ κεραυνοὶ σκάζουν μὲ λύσσα δεξιά κι' ἀριστερά του. Χαλασμός Κόσμου γίνεται!...

Ὁ Κραγιαμποῦ φθάνει τέ-

Οἱ λευκοὶ κακούργοι τῆς Μοράμπα βρίσκονται κάτω ἀκίνητοι. Τὸ ἴδιο, μέσα στοῦ κλουβὶ ὁ Ταρζάν, ὁ Γκαοῦρ καὶ ὁ Κραγιαμποῦ.

λος και σὲ κακὰ χάλια, στὴ Σπηλιά.

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν καὶ ἡ Χουχού τὸν κυττάζουν ξαφνιασμένοι! Θαυμάζουν πὼς κατάρφερε νὰ διασχίσῃ τὴ Ζούγκλα μὲ τέτοια τρομακτικὴ μπόρα.

Ὁ Νέος τοὺς μιλάει λαχνασμένος γιὰ τὸν Καταυλισμὸ τῶν Κακούργων λευκῶν. Γιὰ τὸν σκοπὸ τοῦ ταξιδιοῦ τους... Γιὰ τὴ φοβερὴ καὶ τρομερὴ Ἀρχηγὸ τους, τὴ Μοράμπα! Καὶ γιὰ ὅ,τι ἄλλο σχετικὸ εἶχε δῆ καὶ μάθει...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν ἀκούει βαθεῖα συλλογισμένος. Τέλος μουρμουρίζει:

— Πρέπει νὰ συναντηθοῦμε γρήγορα μὲ τὸν Γκαούρ. Μὰ ζι μ' αὐτὸν θ' ἀποφασίσουμε, τί θὰ γίνῃ!...

Ὁ Ταρζάν κάτ'ι θυμάται καὶ λέει στὸ γιό του:

— Κ' ἐγώ, πρὶν μερικὲς μέρες, εἶχα δῆ στ' ὄνειρό μου, σὰν κοιμώμενον στὰ βράχια τῆς ἔρημης ἀφρικανικῆς ἀκτῆς, ἕναν τέτοιον λευκὸν ἄντρα, μὲ κουκούλα καὶ ἀδιάβροχο(*)... Ὅμως ἀντὶ γιὰ σένα, ἦταν ὁ...

Ὁ Κραγιαμποῦ τὸν διακόπτει ἀφηρημένος:

— Τὸ δικό μου ὄνειρο, Πατέρα, ἦταν πολὺ πιὸ παράξενο: Εἶδα, λέει, πὼς...

Καὶ διηγεῖται, μὲ κάθε λεπτομέρεια, τὸ τρομακτικὸ ὄνειρο ποὺ εἶχε δῆ...

Ὅλοι τὸ ἀκούουν μ' ἐνδια-

φέρον. Κανένας τοὺς ὁμῶς δὲν μπορεῖ νὰ βγάλῃ νόημα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Χουχού, βέβαια, ποὺ κοντὰ στὴ Χούλχα εἶχε γίνῃ καὶ ὄνειροκριτρά ἀκόμα:

— Καλέ, ἄκουσε, Ἀφέντη μου, νὰ στὸ ἐξηγήσω τοῦ λόγου μου: Κάποιο φαρμακερὸ ζουζούνι θὰ σὲ δαγκώσῃ διὰ μιᾶς δαγκωματιᾶς. Τὸ ὁποῖον θὰ πάθῃς μεγάλη λαχτάρα, μὲ συγχωρεῖτε κι ὅλας! Ὑστερὶς ὁμῶς, ἡ Βάντα θὰ φονεύσῃ διὰ σκοτωμοῦ τὸ ζουζούνι. Καὶ θὰ σὲ σώσῃ ἀκτῆς λαχτάρεως ποὺ θὰ διέλθῃς!...

Στὸ μεταξὺ ὁ Ταρζάν ἔχει ἐτοιμαστῇ. Λέει στὶς δυὸ γυναῖκες νὰ ταμπουρωθοῦνε στὴ σπηλιά, κατεβάζοντας τὴ βαρεῖα ξυλένια ἀμπάρα της...

Αὐτὸς καὶ ὁ Κραγιαμποῦ θὰ τρέξουν στὸ θεόρατο πέτρινο θουνό. Νὰ συναντήσουν τὸν Γκαούρ.

Ἐξω, ἡ μπόρα καὶ τὸ κακὸ συνεχίζονται...

Σὲ λίγο τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιᾶς κλείνει γερά... Οἱ δυὸ ἄνδρες ξεκινᾶνε κάτω ἀπὸ τὸν μανιασμένον οὐρανὸ... Παίρνουν τὸ μονοπάτι πρὸς τὴν ἀνατολή. Οἱ ἀστραπὲς καὶ οἱ κεραυνοὶ φωτίζουν τὸ δρόμο τους...

ΕΠΙΘΕΣΙ ΣΤΗ ΧΑΡΑΔΡΑ!

Μὰ δὲν χρειάζονται νὰ προχωρήσουν πολὺ...

(*) Διάβαζε τὸ προηγούμενο τεύχος, ἀριθ. 104.

Ξαφνικά ξεχωρίζουν μια γιγαντόσωμη ανθρώπινη σιλουέττα. Ακολουθεί το ίδιο μονοπάτι. Άλλά από την αντίθετη κατεύθυνση. Έρχεται ίσια κατά πάνω τους.

Ο Άρχοντας της Ζούγκλας, την αναγνωρίζει πρώτος.

— Γκαούρ! φωνάζει. Έσύ είσαι Γκαούρ;

— Ναί! ακούγεται ή γνώριμη φωνή του μελαψού Γιγαντα.

Καί με λίγα γρήγορα पहिδήματα, φθάνει και σταματάει μπροστά τους.

Ο Ταρζάν τον ρωπάει παραξενεμένος:

— Μά τί σοῦ συμβαίνει; Γιατί μ' αὐτή την κοσμοχαλασιά γυρίζεις έξω; Τί ἔρχεσαι νά κάνη ἐδῶ;

Ο γιγαντόσωμος Ἑλληνας, τοῦ ἐξηγεῖ:

— Ἡ Ταταμποῦ κ' ἐγὼ ἀνησυχήσαμε! Βάλαμε στό νοῦ μας πῶς μ' αὐτή τῇ νεροποντῇ ἴσως εἶχε πλημμυρίσει ἡ σπηλιά σας! Ἡθελε νάρθη μαζί μου κ' ἐκείνη. Ἐγὼ δὲν τὴν ἄφησα!...

Ο Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας καί ὁ γιός του, ἀναφέρουν, με λίγα λόγια στόν Γκαούρ γιά τούς Ἰταλούς καί γιά τούς σκοπούς τοῦ ταξιδιοῦ τους.

Ἔτσι, καί οἱ τρεῖς μαζί, ἀλλάζουν ἀμέσως κατεύθυνση. Προχωροῦν γιά τῇ χαράδρᾳ ποῦ βρίσκεται ὁ Καταυλισμός. Ο Ταρζάν ἐξηγεῖ τὸ πρόχειρο

σχέδιό του:

Ἡ νεροποντὴ κι' ὁ χαλασμός Κόσμου, ποῦ γίνεται, κρατάει τούς Κακούργους αὐτούς, κλεισμένους στίς σκηνές τους... Ὁ φρουρός ποῦ θά μπορούσε νά τούς εἰδοποιήσῃ, δὲν ζῇ πιά!...

Ἔθ᾽ τούς ἐπιτεθοῦμε, λοιπόν, ξαφνικά! Ἔθ᾽ τούς κάνουμε νά σκορπίσουν τρομαγμένοι κι' ἀοπλοῖ. Ἀμέσως θά βάλουμε φωτιά μέσα σέ κάθε μία ἀπὸ τίς σκηνές τους. Ἔθ᾽ ἱκανοῦν τὰ ὄπλα, τὰ πυρομαχικά καί τὰ τρόφιμά τους!...

— Ναί: «Φωτιά στὴ Χαράδρα», ψιθυρίζει ὁ Κραγιαμποῦ. Ἔτσι μοῦ ἔλεγε ὁ μαῦρος Δαίμονας τοῦ Ὀνείρου.

Ο Ταρζάν συνεχίζει:

— Τὰ παρακάτω θά τ' ἀναλάβουν — ὅστερ' ἀπὸ τῇ μπόρα — τὰ πεινασμένα θηρία. Κανένας ἀπὸ τούς Κακούργους δὲν θ' ἀπομείνῃ ζωντανός!...

Ο Κραγιαμποῦ εἶναι σύμφωνος με τὸν Πατέρα του. Ὅμως ὁ Γκαούρ ἔχει τίς συνηθισμένες του ἀντιρρήσεις:

— Νομίζω πῶς δὲν εἶναι σωστό νά τούς ἐπιτεθοῦμε τὴν ὥρα ποῦ θά κοιμοῦνται... Ἐγὼ λέω νά βάλουμε πρώτα τίς φωές. Νά τούς ξυπνήσουμε... Καί μετὰ... Ἐτσι, δὲν θά γίνουμε δολοφόνοι!...

Ο Ταρζάν τὸν διακόπτει:

— Αὐτὰ νά τ' ἀφήσῃς, Γκαούρ!... Ἀρκετὲς φορὲς ἔχουμε πληρώσει ἀκριβὰ τὴν μεγαλοψυχία σου!... Καί

μη ξεχνάς πώς ενώ αυτοί είναι εκατό και ώπλισμένοι, εμείς δεν είμαστε παρά τρεις και σχεδόν άοπλοι!...

Ο ύπεροχος Έλληνες βλέπει πώς έχει δίκιο ο Άρχοντας της Ζούγκλας. Δεν ξανανοίγει το στόμα του. Δεν λέει τίποτ' άλλο...

Όσοι κάποτε φθάνουν κοντά στην κατασκήνωσι. Κρύβονται πίσω από κορμούς γιγάντιων δέντρων...

Κανένας από τους Ιταλούς κακούργους δεν βρίσκεται έξω. Και ο καταυλισμός τους είναι άφρουρητος. Ο αϊφνιδιασμός που θά τους γίνη, σίγουρα θάχη επιτυχία...

Έτσι, παίρνουν γρήγορα τη φοβερή τους απόφασι:

Ο Ταρζάν -- για να κάνει το χατήρι του φίλου του Έλληνα -- φουσκώνει πρώτος τα πτερόνια του. Αρχίζει να βγάξη τις τρομακτικές κραυγές του:

— Άόοοο!... Άόοοοο!...

Τό ίδιο κάνει -- με χαρά του -- και ο μελαψός Έλληνας γίγαντας:

— Οούούουου!... Οούούουουουου!...

Ταυτόχρονα κ' οι τρεις -- μαζί τους και ο Κραγιαμπού -- χύνονται, σάν μανιασμένα λιοντάρια στ' αντίσκοινα του Καταυλισμού. Τ' ανατρέπουν ποδοπατώντας τους μισοκοιμισμένους ακόμα Κακούργους!...

Ο γιός του Ταρζάν, που στο μεταξύ έχει διορθώσει την

έμπλοκή του πιστολιού του, πυροβολεί για έκφοβισμό στάν άέρα!...

Ο Άρχοντας της Ζούγκλας σφίγγει με λύσσα τό μαχαίρι του. Όμως δεν κτυπάει κανέναν με αυτό.

Τό ίδιο κι' ο Γκαούρ: Στριφογυρίζει με βοή τό ρόπαλο πάνω από τό κεφάλι του. Μά δεν κτυπάει τους ανθρώπους. Τσακίζει μονάχα τις σκηνές, σπάζοντας τά κοντάρια τους. Τις σωριάζει σάν παγίδες πάνω στους εξαφνιασμένους Ιταλούς...

ΤΡΙΑ ΘΕΡΙΑ ΣΤΟ ΚΛΟΥΒΙ!

Τό αποτέλεσμα, στήν αρχή, παρουσιάζεται όπως ακριβώς τό είχε φανταστεί ο Ταρζάν.

Οι λευκοί Κακούργοι, που δεν περίμεναν ποτέ μιά τέτοια επίθεσι, θαρρούν πώς ο μανιασμένος ούρανός ξεράσε Δαίμονες που ζητάνε να τους κατασπαράξουν...

Και παθαίνουν, φυσικά, φοβερό πανικό!... Τρέχουν δεξιά κι άριστερά ζητώντας τη σωτηρία τους.

Ο Ένας κτυπάει τόν άλλον. Παλεύουν, μαχαιρώνονται και πυροβολούνται μεταξύ τους. Η σύγχυσι που επικρατεί στο σκοτάδι και στή μόρα, θά τους άφανίση!...

Όμως όχι!... Γιατί εξαφινικά μιά άρρενωπή γυναικεία φωνή ξεχωρίζει μέσα στή μόρα και στο μακελειό που γίνεται:

— Σταθήτε, σκυλιά! Είναι

ὁ Ταρζάν κι ὁ Γκαούρ! Πετᾶ-
χτε τὰ μαχαίρια καὶ τὰ πιστό-
λια σας! Θέλω νὰ τοὺς πιάσε-
τε ζωντανούς... "Ὅποιος τοὺς
κάνει ἀκόμα καὶ μιὰ γρα-
τίζουνιὰ μὲ τὰ νύχια του, θά
τὸν γδάρω ζωντανό!...

Οἱ λευκοὶ Κακοῦργοι συν-
έρχονται. Προσέχοντας καλύ-
τερα, ξεχωρίζουν τοὺς δυὸ
Γίγαντες καὶ τὸν Κραγιαμ-
πού. "Εται παρατᾶνε τὸν ἀλ-
ληλοσπαραγμό. Καὶ χύνονται
μανιασμένοι πάνω τους...

Οἱ τρεῖς σύντροφοι ἀντιμε-
τωπίζουν τὴν ἐπίθεσί τους σὺν
λυσσασμένα λιουτάρια! "Ὁ-
μως αὐτοὶ εἶναι μονάχα τρεῖς,
ὅπως ξέρομε. Ἐνῶ οἱ ἀντί-
παλοὶ τους, ἑκατό!...

"Εται, μέσα σὲ λίγες στι-
γμές, βρίσκονται κι ὅλας
σκλάβοι στὰ χέρια τῶν Ἰτα-
λῶν!...

Ἡ πανέμορφη μελαχροινὴ
καὶ τρομερὴ Μοράμπα, βρί-
σκεται μ' ἕνα πῆδημα κοντὰ
τους. Σηκώνει τὸ δυνατό καὶ
βαρὺ της χέρι. Δίνει δυὸ τρο-
μερὰ κτυπήματα: "Ἐνα στὸ
πρόσωπο τοῦ Κραγιαμπού.
Κ' ἕνα στοῦ Ταρζάν.

"Ὑστερα ξαναοφίγει τὴ γρο-
θιά της γιὰ νὰ κτυπήσῃ τὸν
Γκαούρ...

"Ὅμως, σταματᾶει ἀπότη-
μα... Τὰ μεγάλα μαῦρα μά-
τια της, καρφώνονται μὲ θαυ-
μασμό στὸ ὑπέροχο παράστη-
μα τοῦ μελαφοῦ Γίγαντα...
Στὸ πανώρι καὶ ἀρρενωπὸ
πρόσωπό του!...

Γιὰ λίγες στιγμές μένει ἀ-

κίνητη καὶ ἀναποφάσιστη...

Τέλος, σφίγγει μὲ λύσσα τὰ
κάτασπρα μαργαριταρῆνια
δόντια της. Καὶ δίνει σὸν
Γκαούρ, πὸ δυνατό κτύπημα
ἀπὸ τοὺς ἄλλους!...

Ἀμέσως, διατάζει τοὺς ἀν-
θρώπους της:

— Στὸ κλουβί!... Κλείστε
τους ἀμέσως στὸ σιδερένιο
κλουβί!...

"Εται καὶ γίνεται...

Δέκα Ἴταλοὶ κρατᾶνε καθ'
ἕναν ἀπὸ τοὺς τρεῖς αἰχμαλώ-
τους τους...

Σὲ λίγες στιγμές, ὁ "Αρ-
χοντας τῆς Ζούγκλας, ὁ με-
λαψὸς Ἑλληνας καὶ ὁ Κρα-
γιαμποῦ βρίσκονται σκλαθω-
μένοι σ' ἕνα μεγάλο καὶ γε-
ρὸ σιδερένιο κλουβί!...

Ἡ μπόρα ἔχει ἀρχίσει, σι-
γὰ - σιγὰ, νὰ κοπάξῃ. "Ὡς-
που σταματᾶει ἐντελῶς...

Ἡ Μοράμπα στέκει τώρα
ἔξω ἀπὸ τὸ κλουβί σὲ στάσι
ἀγέρωχη. Μὲ τὰ χέρια στὴ
μέση καὶ μὲ τὸ κεφάλι ψηλά,
φωνάζει στοὺς αἰχμαλώτους
της:

—"Ε, λεθέντες!... Δὲν θέ-
λω νὰ μοῦ στεναχωριόσαστε!
Θὰ σᾶς γυρίσω σ' ὅλον τὸν
Κόσμο νὰ πάρετε τὸν... ἀέ-
ρα σας. Χά, χά, χά!... "Αὶ
δὲν σᾶς μάθω ἐγὼ νὰ παίρνε-
τε τοῦμπες ἀνάποδες σὸν
ἀέρα, νὰ μὴ μὲ λένε Μορ...

"Ὅμως, μιὰ ξαφνικὴ καὶ
παράξενη βοή τὴν κάνει ν' ἀ-
φήσῃ μισοτελειωμένο τ' ὀνο-
μά της...

Σχεδὸν ἀμέσως, ἕνα ὀλό-

Ξαφνικά ένα σμήνος ολόκληρο από άμέτρητα μικρά μαύρα έντομα, χύνεται πάνω στην Μοράμπα και τους κακούργους της.

κληρο σύννεφο από μικρά μαύρα έντομα παρουσιάζεται. Χύνεται πάνω τους...

Ύλλοίμονο!... Είναι οι τρομερές μύγες «τσέ - τσέ». Αυτές που τό τσίμπημά τους φέρνει την άρρώστεια του ατέλειωτου ύπνου! Τοῦ ύπνου, από τόν όποϊόν δέν ξυπνάει κανείς, παρά μονάχα μέ τόν θάνατο!...

Έτσι πάντοτε, τά έντομα αυτά παρουσιάζονται ύστερα από κάθε τέτοια μεγάλη τροπική μπόρα και νεροποντή...

Οί μύγες «τσέ - τσέ» τσιμπάνε πρώτα τή Μοράμπια κι άλλους τούς ανθρώπους της. Ύστερα μπαίνουν στο κλουθί. Τσιμπάνε τόν Ταρζάν, τόν Γκαούρ και τόν Κραγιαμπού.

Και νά: Σέ λίγες στιγμές, αρχίζουν όλοι τους νά χασμουριδώναι. Νοιώθουν τά κεφάλια και τά βλέφαρά τους νά βαραινούν. Στά κορμιά τους ν' άπλώνεται ένα παράξενο γλυκό μούδιασμα!...

Τέλος, ξαπλώνουν, ένας - ένας, κάτω... Σιγά - σιγά τούς παίρνει ό ύπνος. Βυθίζονται γρήγορα σέ βαθύ λήθαργο. Άπομένουν άκίνητοι σά νεκροί!...

Άπό τό φαρμάκι τής μύγας τσέ - τσέ κανένas δέν γλυτώνει... Τά θύματά της κοιμούνται ατέλειωτα! Μέχρι που νά ξεψυχίσουν από τήν άσιτία και τήν εξάντλησι... Ένας άργός θάνατος διαδέχεται τόν ύπνο τους!...

Ο «ΥΠΝΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ»

Όμως άς αφήσουμε τούς έκατόν τρείς αυτούς ανθρώπους νά κοιμούνται τόν θανατερό ύπνο τους...

Καιρός είναι νά ξανγυρίσουμε, μέ τή φαντασία: μας, σις έσωτερικό τής άμπαρωμένης σπηλιάς του "Αρχοντα τής Ζούγκλας!...

Ή Τζέιν και ή Χουχού προσμένουν, κλεισμένες μέσα, τόν γυρισμό του Ταρζάν και του Κραγιαμπού...

Έχει περάσει πολλή ώρα. Ή μπόρα έχει αρχίσει νά κοπάζη πιά...

Και νά: Δυνατά κυπήματα ακούγονται ξαφνικά έξω άπ'έ τήν χοντρή και βαρεία άμπάρα τής σπηλιάς.

Ταυτόχρονα και μιό γνώριμη φωνή:

— Τζέιν!... Τζέεεεεϊν!...

Είναι ή πανώρια Έλληνίδα Τσταμπού. Ή πολυγατημένη και άγνή συντρόφισσα του Γκαούρ!...

Σχεδόν άμέσως φθάνει, άπ' έξω, στ' αυτιά τους: ιαί ή άγέρωχη φωνή του Ποιοπίκου.

— Άνοίστε βρέ!... Άπαξ και τυγχάνω του λόγου μου, μή φοβούσθε ούδαμώς και ούδόλως! Καθότι φίλους και γνωστούς δέν σφάζω!...

Μέσ' από τή σπηλιά του άποκρίνεται ή μελιστάλακτη φωνούλα τής Χουχούς:

— Καλέ του λόγου σου είσαι, χρυσό μου; Καλέ ούτε μιá μέρα δέν κάνεις ίνευ νά

μέ 'δης; Μὰ τὸσον μούρλια, τὸ λοιπὸν, τυγχάνω πού τοο-
μάρα νὰ μοῦρθη! Μὲ συγχω-
ρεῖτε κι ὅλας, μετὰ συγχωρή-
σῃς!

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγ-
κλας, μαζί με τὴν πυγμαία,
θηκῶνουν ἀπὸ μέσα τῇ βαρειά
ξυλένια ἀμπάρα. Σὲ λίγες
στιγμές, ἡ εὐρύχωρη εἰσοδος
τῆς Σπηλιάς χάσκει ἀνοικτῇ!

Ἡ Τατάμπου ρωτᾷ γιὰ
τὸν σύντροφό της. Ἡ Τζέιν,
πού δὲν ξέρεי πὼς ὁ Ταρζάν κι
ὁ Κραγιόμπου συναντήθηκαν
μέ τὸν Γκαούρ, τῆς λέει πὼς
δὲν ἔφθασε στὴ σπηλιά τους.

Ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα ἀνη-
συχεῖ γι' αὐτό. Ὅμως περισ-
σότερο ἀκόμα ἀνησυχεῖ, σὰν
ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας
τῆς μιλάει γιὰ τὴν ἐμφάνισί
στη ζούγκλα τῶν λευκῶν Κα-
κούργων. Γιὰ τὸν σκοπὸ τοῦ
ταξιδιοῦ τους. Καὶ γιὰ ὅλα
ἄλλα εἶχε μάθει.

Ὁ Ποκοπικό πού πάρακὸ-
λουθεῖ, ἀδιάφορος τάχα, τῇ
συζήτησί τους, ρίχνει μιὰ λο-
ξὴ κι ἀγέρωχη ματιὰ στὴ χα-
τζάρα του. Καὶ μурμουρι-
ζει:

—'Αλλοίμονό σου, θρυλικὴ
κ' αἰμοδόρα Κοφοκεφαλοῦ
μου! Πάλι ὑπερωρίες θά δου-
λέψης, κατὰ τὰ φαινόμενα!...
Πάλι θά κοφομεσαστῇς νά...
σφάζῃς!

Στὸ μεταξὺ, ἀνησυχῶντας
γιὰ τὸν Κραγιόμπου, φθάνει
στὴ σπηλιά καὶ ἡ μικρὴ χα-
ριτωμένη Βάντα!... Μαθαί-
νει κι αὐτὴ τὰ καθέκαστα...

Ἡ συντρόφισσα τοῦ Κρα-
γιαμποῦ συννενοεῖται κρυφά
μέ τὸ Νάνο. Καὶ γιὰ νὰ μὴ
διακινδυνεύσουν ὅλοι, φεύ-
γουν μονάχα αὐτὴ κ' ἐκεῖνος.
Χωρὶς, βέβαια, νὰ τοὺς ἀντι-
ληφθοῦν οἱ ἄλλες τρεῖς γυναί-
κες. Τρέχουν νὰ ψάξουν γιὰ
τοὺς χαμένους συντρόφους
τους.

Τέλος, κ' ὕστερα ἀπὸ πῶλ-
λές περιπέτειες μέσα στοὺς
χειμάρρους καὶ στὶς λίμνες,
πού ἔχουν σχηματιστῇ ἀπὸ τὴ
φοβερὴ νεροποντὴ, ἡ Βάντα
καὶ ὁ Ποκοπικό, καταφέρνουν
ν' ἀνακαλύψουν τὴ χαράδρα
καὶ τὸν Καταυλισμό.

Καὶ νά: Ὅλοι, καὶ οἱ ἐκα-
τὸ Ἴταλοι μετὰ τὴν Μοράμπα
μαζί, ροχαλίζουν βυθισμένοι
στὸν ἀτέλειωτον ὕπνο τοῦ
τοῦ!

Λίγο πὺ πέρα, κλεισμένοι
μέσα σ' ἓνα μεγάλο σιδερένιο
κλουβὶ κοιμοῦνται, ἐπίσης,
μακάρια, ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρ-
ζάν καὶ ὁ Κραγιόμπου!...

Ὁ Ποκοπικό κυττάζει γιὰ
λίγες στιγμές τοὺς κοιμισμέ-
νους. Καὶ γυρίζοντας στὴν ὁ-
μορφὴ Βάντα, τῆς σκόει ἓνα
φρέσκο - φρέσκο στιχάκι του:
«Μιὰ κι ὅλοι «δίπλα» τόκοφαν,
γιατίς ὀρθοὶ νὰ μέινουμε;
Ξαπλώνουμε, λοιπὸν, κ, ἐμεῖς
νὰ δοῦμε τί θὰ γίνουμε;»

Μὰ ἡ ἄμοιρη Νέα, οὔτε τὸν
προσέχει, οὔτε τὸν ἀκούει
κάν... Αὐτὴ πραθάει, σὰν
τρελλή, τίς ἐξωτερικὲς ἀμπά-
ρες τοῦ κλουβιοῦ. Τὶς ἀνοί-

γει. Μπαίνει μέσα. Την ακολουθεῖ κι ὁ Νᾶνος, μουρμουρίζοντας:

— Μὰ τ' εἶν' ἐδῶ, ἀδερφέ μου: Τὸ στρατόπεδο τῶν Ψοφολογούντων;!

Ἡ Νέα κι ὁ Νᾶνος πασχίζουν, μὲ κάθε τρόπο, νὰ συνειφέρουν τοὺς τρεῖς ἀνάσθητους συντρόφους τους. Μὰ τίποτα δὲν καταφέρνουν!..

Ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Κραγιαμποῦ εἶναι τόσο ἀναισθητοί, ὅσο κι ἂν θὰ ἦταν πεθαμένοι!

Τοὺς εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐξηγήσουν τὸ μυστήριο αὐτό!

Ὁ Ποκοπίκο σκύβει πάνω στοὺς τρεῖς συντρόφους. Ἐξετάζει μὲ προσοχὴ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ μισόγυμνα κορμιά τους. Ξεχωρίζει κάτι μικρὰ κόκκινα σημαδάκια. Καὶ ξεσπάει σὲ χαρούμενα ξεφωνητά:

— Τσέ - τσέ!... Τσέ - τσέ!

Ἀμέσως ἐξηγεῖ στὴ Βάντα:

— Μῶγες τσέ - τσέ τοὺς δαγκάσανε! Θὰ βαρεθοῦνε νὰ... ροχαλίζουμε, ἀδερφούλα μου!...

ΤΟ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟ ΦΙΛΤΡΟ

Ἡ μελαχροινὴ Κοπέλλα, ἀνοίγει διάπλατα τὰ μάτια της. Ἐχεῖ ἀκούσει γιὰ τὸ τρομερὸ αὐτὸ ἔντομο. Καὶ ξέρει τίς τραγικὲς συνέπειες ποὺ ἔχει τὸ δάγκωμά του.

Ἔτσι ξεσπάει, ἡ ἄμοιρη, σὲ ἀκράτητους λυγμούς!

Ὁ Ποκοπίκο συγκινεῖται.

Ζητεῖ νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

— Κουράγιο, κυρά Τέτοια μου! Ὁ ἀρρεβωνιάρης σου θὰ φοβολογᾷε μέχρι... Δευτέρα Παρουσία! Μποροῦμε, τὸ λοιπόν, νὰ... παντρευτοῦμε. Εἶδησι δὲν θὰ πάρῃ, ὁ μάγκας!

Ὁ Ποκοπίκο — βγαίνοντας ἀπὸ τὸ κλουβί — προχωρεῖ τώρα λίγα βήματα. Σκύβει πάνω ἀπὸ τὴν κοιμισμένη τρομερὴ Μοράμπτα. Θαυμάζει τὴν ὁμορφιά τοῦ προσώπου της. Ἀλλὰ καὶ τὸ μεγάλο καὶ γεροδεμένο κορμί της. Μουρμουρίζει βαρειά:

— Ἀμὰν γυναικάρα, ἀδερφέ μου! Αὐτὴ εἶναι γιὰ μένα!..

Καὶ προσθέτει ἀποφασιστικά:

— Τὸ λοιπόν: Θὰ τὴν περιμένω νὰ ξυπνήσῃ!...

Ἡ Βάντα βγαίνει τώρα ἀπὸ τὸ κλουβί. Πλησιάζει τὸν Ποκοπίκο. Ἀντικρῶζει κι αὐτὴ μὲ θαυμασμὸ τὴν πανέμορφη κ' ἐπιβλητικὴ Ἰταλίδα. Ὑστερα ρωτᾷ τὸ Νᾶνο:

— Ἐχεις 'δεῖ ποτέ σου μύγα τσέ - τσέ; Πέσ' μου πῶς εἶναι!

Ὁ τετραπέρατος Ποκοπίκο, χαμογελάει:

— Καὶ γι' αὐτὸ σκάς, Βαντούλα μου; Κάπου θὰ βροῦμε καμμιὰ... μακαρίτισσα!...

Κι ἀρχίζει νὰ ψάχνῃ δεξιὰ κι ἀριστερά. Κοντὰ στους κοιμισμένους Ἰταλοὺς...

Ἡ Νέα τὸν ρωτᾷε περίεργη:

-Τί κάνεις εκεί;

Τῆς ἀποκρίνεται ἐνοχλημέ-
νος:

- Φιλοσοφία θέλει; Κοντά
στο νοῦ κ' ἡ γνῶση!

- Δηλαδή;

Τῆς δείχνει τοὺς κοιμισμέ-
νους λευκοὺς:

- Τοὺς γλέπεις αὐτούς;

- ...!

- Χιλιάδες μυγάρες χυθή-
κανε πάνω τους καὶ τοὺς τιμι-
πολογάγανε!... Λές, τὸ λοι-
πὸν, νὰ μὴ βρέθηκε οὐτ', ἓνας
«άντρας» ἀνάμεσά τους, γιὰ
νὰ φονεύσει μιὰ ἀπὸ δαῦτες;

Καὶ νά: Τὴν ἴδια στιγμή
κάτι ξεχωρίζει κάτω. Σκύβει
ἀμέσως καὶ τὸ παίρνει. Εἶναι
μιὰ σκοτωμένη μύγα τσέ -
τσέ!

Τὴν προσφέρει, μὲ κωμικὴ
ὕπακλιση, στὴ Βάντα:

- Ὅριστε, Δεσποινὶς Κρα-
γιαμποπούλου! Τοῦ λόγου
τῆς τυγχάνει ἡ Τσέ - τσέ!
Τούτέστιν ἡ... Μὺξ ἡ ὑπνα-
λέα!...

Ἡ Βάντα τὴν ἀρπάζει μὲ
λαχτάρα στὰ χέρια τῆς. Τὴν
κυττάζει γιὰ λίγες στιγμὲς
βαθεῖα συλλογισμένη...

Τέλος πὴν κρύβει στὴν τσέ-
πη τῆς. Καὶ παρακαλᾷ τὸν
Ποκοπικό:

- Κλείσε τὶς ἀμπάρες τοῦ
κλουβιοῦ καὶ περίμεν' ἐδῶ...
Ἐγὼ πρέπει νὰ φύγω. Δὲν θ'
ἀργήσω νὰ γυρίσω!... Ἄν
ὅμως μοῦ τύχη κανένα ἐμπό-
διο, τότε νὰ τρέξης στὴ Σπη-
λιά τοῦ Ταρζάν. Νὰ εἰδοποι-
ήσης τὴν Ταταμποῦ καὶ τὴν

Τζέιν!...

Ἀμέσως ξεκινάει... Μὲ
βουρκαωμένα μάτια παίρνει
κατεύθυνσι πρὸς τὰ χαλάσμα-
τα τοῦ ἀρχαίου Ναοῦ τῶν Ἰ-
θαγενῶν. Ἐκεῖ ποῦ βρίσκεται
ἡ φοβερὴ καταπακτὴ τοῦ παν-
τοδύναμου Μάγου. Τοῦ μονό-
φθαλμοῦ Νάχρα Ντού.

Ὁ Νάνος τῆς φωνάζει κα-
θῶς ξεμακραίνει:

- "Α, ὄλα κι ὄλα, κυρὰ Τέ-
τοια μου!... Ἐγὼ στὸ λέω
καὶ νὰ τὸ ξέρης: Ἄν κάνου-
νε πῶς ξυπνᾶνε οἱ Ἰταλιάνοι,
θὰ τοὺς σφάξω γιὰ... πρωϊ-
νὸ ρόφημα!...

Κατάκοπη ἡ ἀμοιρὴ Κοπέλ-
λα φθάνει καὶ κατεβαίνει στὸ
ὑπόγειο Ἄντρο τοῦ τερατό-
μορφου Μάγου...

Εὐτυχῶς ποῦ ὁ Νάχρα
Ντού τὴν ἔχει πάρει ἀπὸ κα-
λὸ μάτι. Τὴν συμπαθεῖ:

- Πέσ' μου τί σοῦ συμβαί-
νει, Γορίτσι μου; ρωτάει.

Ἡ Βάντα τοῦ μιλάει γιὰ
τὶς μῦγες Τσέ - τσέ. Καὶ γιὰ
τὸ μεγάλο κακὸ ποῦ ἔχουν
κάνει!...

Ἐκεῖνος ἀρχίζει νὰ σκαλί-
ζη τὰ μαγικά φίλτρα καὶ τὰ
σατανικά του σύνεργα. Παι-
δεύεται πολὺ ὥρα, χωρὶς νὰ
καταφέρνῃ αὐτὸ ποῦ ζητάει.

Ἡ Νέα φαίνεται ἀνυπόμο-
νη:

- Ἀργεῖς ἀκόμα, καλὲ μου
Γέροντα; τὸν ρωτάει.

Ὁ Μάγος κουνάει τὸ ἄσπρὸ
μαλλο κεφάλι του:

- Ἄν εἶχα μιὰ μύγα Τσέ -

Ἡ τρομερή ἀλλὰ πανέμορφη λευκή γυναίκα, κυττάζει μὲ ἀνείπωτο θαυμασμό τὸν ὑπέροχο μελαφὸ Γίγαντα.

τσέ, δὲν θὰ παιδεύουνα ἔτσι. Θὰ εἶχε τώρα τελειώσει!

—Μὰ ἔχω ἐγώ! τοῦ κάνει χαρούμενη ἡ Βάντα. Καὶ βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη της τὴ μύγα, ποῦ τὴν προσφέρει.

—Καὶ δὲν μιλάς, Κοπέλλα μου;

—Μὰ δὲν μοῦ εἶπες τίποτα. Καὶ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια: τὴν εἶχα κ' ἐγὼ ξεχάσει ἔντελως!...

Ἔτσι, σὲ λίγο, ὁ Νάχρα Ντοῦ προσφέρει στὴ Νέα ἓνα πολὺ μικρὸ πῆλινο βαζάκι. Περιέχει κάποιον πυκνόρρευστο ὕγρο.

—Θὰ ἀλείβης μ' αὐτὸ πὰ βλέφαρα τῶν κοιμισμένων, τῆς λέει. Κι ἀμέσως θὰ ξυπᾶνε καὶ θὰ συνέρχονται...

Ἡ Βάντα εὐχαριστεῖ, μὲ δυὸ φιλιὰ στὰ σκελετωμένα μάγουλα, τὸν καλὸ Μάγο...

Τέλος, ἀνεβαίνει πέντε - πέντε, τὰ χωματένια σκαλοπάτια. Καὶ βγαίνοντας ἀπὸν ἐπάνω Κόσμο, ἀρχίζει νὰ τρέχει. Βιάζεται νὰ ξαναγυρίσῃ στὸν Καταυλισμὸ τῶν Κοιμισμένων...

Τὰ γυμνά πόδια της τσαλαβουτᾶνε στὰ νερά. Βουλιάζουν κάθε τόσο, στὸ λασπω-

μένο χῶμα ἀπὸ τὴν τροπικὴ
νεροποντή...

—Ὁσπου κάποτε φθάνει ἐ-
κεῖ...

Ὁ Ποκοπίκο ἔχει ἐξαπλώσει
πλάϊ στὴν πανέμορφη Μο-
ράμπα. Καὶ ροχαλίζει σὰν
πουντιασμένος Δράκος. Κάθε
τόσο διακόπτει τὸ ροχαλητὸ
καὶ παραμιλάει ψιθυριστά:

—'Αμάν, Μοραμπάρα μου!
'Αμάν, ραχάτ Λουκούμω μου!
Ξύπνα νὰ δῆς μετ' ἐπὶ «'Αντρα-
κλας» κοιμᾶσαι!...

Ἡ Βάντα σπρώχνει μετ' ἐπὶ
τὸ πόδι της τὸ Νάνο. Ἐκεῖνος
ξαφνιάζεται. Πετιέται ὀρθός.
Μουρμουρίζει ἀγουροξυπη-
μένος:

—Μωρὲ τ' εἶσαι σύ!... Νὰ
μὴ 'δῆς ἄνθρωπο νὰ προκό-
ψη!...

Ἡ Νέα προχωρεῖ τώρα στὸ
κλουβί. Τραβάει τίς ἀμπά-
ρες του. Μπαίνει μετ' ἐπὶ λαχτά-
ρα μέσα...

Προχωρεῖ πρῶτα στὸν Ταρ-
ζάν. Γονατίζει πλάϊ του. Ἄ-
λειβει τὰ κλεισμένα θλέφαρά
του μετ' ἐπὶ μαγικὸ φίλτρο τοῦ
Νάχρα Ντού... Τὸ ἴδιο κάνει
καὶ στὸν Γκαούρ. Καὶ τελευ-
ταῖα στὸν πολυασαγημένο της
Κραγιαμπού...

ΤΟ «ΤΕ·Ι·ΟΝ ΤΟΥ ΟΡΟΥΣ»

Τὸ φίλτρο τοῦ μονόφθαλ-
μου Μάγου ἀποδεικνύεται
θαυματουργό: Οἱ τρεῖς Ἄν-
δρες ξυπνοῦν ἀμέσως. Πε-
τιώνται ὀρθοί. Κυττάζουν γύ-
ρω τους χαμένα...

Ὁ Ποκοπίκο γελάει:

—Χά, χά, χά!... Καλὰ
ξυπνητούρια, Μάγκες! Γαλα-
τάκι γουστάρετε; Γιά «τέιον
τοῦ ὄρους»;

Ἡ Βάντα τοὺς δείχνει τὸ
πῆλινο βαζάκι ποὺ κρατάει.
Τοὺς ἐξηγεῖ πῶς καπάφερε νὰ
τὸ ἀποκτήσῃ.

Ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Κραγιαμ-
ποὺ ρίχνουν μιὰ ἐκδικητικὴ
ματιὰ στὴ Μοράμπα καὶ στοὺς
λευκοὺς Κακούργους της:

—Νὰ τοὺς ἀφήσουμε! ἐδῶ!
μουρμουρίζει ὁ Ἄρχοντας
τῆς Ζούγκλας. Νὰ πεθάνουν
ἔτσι, βυθισμένοι στὸ λήθαρ-
γο! Τὰ θεριά καὶ τὰ ὄρνια νὰ
σπαράξουν τὰ βρωμερά κου-
φάρια τοὺς...

Ὁ Κραγιαμποὺ συμφωνεῖ:

—Ναί, Πατέρα!...

Τὸ παράξενο ὅμως, αὐτὴ
τὴ φορά, εἶναι πῶς συμφωνεῖ
μαζί τους καὶ ὁ Γκαούρ.

—Δίκη ἔχετε! μουρμουρίζει.
Ἔτσι πρέπει νὰ γίνῃ. Τέτοιοι
Κακούργοι ποὺ εἶναι, τέτοιο
τέλος τοὺς ἀξίζει.

Μονάχα ὁ Ποκοπίκο ἔχει
ἄλλη γνώμη:

—Μεγάλα κορόιδα θάμα-
στε ἐδερφέ μου, ἂν τοὺς ἀφή-
σουμε νὰ πεθάνουνε κοιμισμέ-
νοι... Ἐγὼ λέω νὰ τοὺς
σφάξω πρῶτα κ' ὕστερς νὰ
τοὺς ξυπνήσουμε. Νὰ τοὺς
κάνουμε καὶ σουρπριτς (*).

Ὁ Γκαούρ παίρνει ἀπὸ τὰ
χέρια τῆς Βάντας τὸ πῆλινο
βαζάκι μετ' ἐπὶ μαγικὸ φίλτρο.

(*) «Σουρπρίζ», γαλλικὴ λέξις,
ποὺ σημαίνει: ἐκπληξις.

Τὸ κυττάζει μὲ περιέργεια καὶ θαυμασμό...

Κι' ὅλοι μαζί ἐγκατολεί-
παντες τοὺς κοιμισμένους Ἰ-
ταλοὺς ξεκινᾶνε. Προχωροῦν
κατὰ τὴ Δύσι. Τραβᾶνε γιὰ
τὴ Σπηλιά τοῦ "Αρχοντα τοῦ
Ζούγκλας...

Ὁ Νᾶνος τοὺς ἀκολουθεῖ
βαρετῶ...

Σὲ μιά στιγμή γυρίζει τὴν
κεφάλαι του. Καὶ ρίχνοντας
ματιὰ συμπόνιας στοὺς κοιμι-
σμένους λευκοὺς, μωρμουρί-
ζει:

— Κρίμαε τοὺς λεθένιες!
"Ασφάχτοι θὰ πάνε, οἱ φουκα-
ράδες!...

Στὸ μεταξύ ἔχει ἀρχίσει
πιά νὰ νυχτώνη... Σὲ λίγο,
βαθὺ σκοτάδι ἀπλώνεται στὴν
ἀπέραντη ἄγρια Ζούγκλα...

Ξαφνικά, καθὼς πλησιά-
ζουν στὴ Σπηλιά, ὁ Γκαοὺρ
σταματᾷ. Ἀφουγγράζεται
πρὸς τὰ ἔμπρός. Καὶ ψιθυρί-
ζει ἀνήσυχος στοὺς συντρό-
φους του:

— Πάνθηρας!... Κἀποὺ
μπροστά μας βρίσκεται ἓνας
Πάνθηρας!...

Κι' ἀμέσως, βγάζοντας τὴν
τρομακτικὴ κραυγὴ του, χύ-
νεται ἀτρόμητος πρὸς τὴν
κατεύθυνσι πού ὑπολογίζει
πὼς θὰ βρίσκεται τὸ αἰμοθό-
ρο θηρίο!... Τρέχει νὰ τὸ
σπαράξη πρὶν προλάβῃ νὰ
κάνῃ κακὸ στοὺς συντρόφους
του!...

Αὐτὸς εἶναι ὁ ὑπέροχος
"Ελληνας Γκαοὺρ. Θυσιάζε-
ται πάντα γιὰ τοὺς ἄλλους!

Καὶ ἡ γιγάντια σιλουέτα
τοῦ χάνεται γρήγορα στὸ βα-
θὺ σκοτάδι τῆς νύκτας!...

Ὁ Τάρζαν, ὁ Κραγιαμποῦ
καὶ ἡ Βάντα, σασιτίζουν. Τὰ
χάνουν γιὰ λίγες στιγμές...
Συνέρχονται ὅμως γρήγορα
καὶ τρέχουν κι αὐτοὶ ξωπίσω
του. Δὲν βαστάει ἡ καρδιά
τοὺς νὰ τὸν ἀφήσουν μονάχο
στὸν κίνδυνον. Πρέπει νὰ τὸν
βοηθήσουν. Νὰ τὸν σώσουν.

Ὁ Ποκοπικο τοὺς ἀκολου-
θεῖ γελῶντας!

— Βρέ, ποιοὺς Πάνθηρας!
Ἀκούσατε κανένα τέτοιο θε-
ριὸ νὰ οὐρλιάζῃ; Χά, χά, χά!
Φαίνεται πὼς ὁ Γκαοὺρ δὲν
θᾶχῃ καλοξυπνήσῃ. Κοιμά-
ται ἀκόμα κι ὄνειρεύεται!...

Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο!...
"Ὅσο κι ἂν προχωροῦν καὶ
ψάχνουν, Πάνθηρας δὲν φαί-
νεται πούθενά. Οὔτε καν πα-
τημασιές ἢ φωνὴ τέτοιου θε-
ριοῦ ἀκούγεται!...

"Ὅμως, τὸ πιδ πᾶράξενὸ
εἶναι ἄλλο: Κι αὐτὸς ἀκόμα
ὁ Γκαοὺρ ἔχει γίνει ἀφαντος.
Οὔτε τὸ ποδοβολητό του, οὔτε
ἡ τρομακτικὴ του κραυγὴ ἀ-
κούγεται πιά!

Ὁ Νᾶνος ζητάει νὰ παρη-
γορήσῃ τοὺς συντρόφους του:

— Καλὰ, βρέ παιδιά!...
Μὴν κάνετ' ἔτσι! Μπορεῖ νὰ
δίψασε ὁ ἄνθρωπος καὶ νὰ
πῆγε σὲ καμμιά πηγὴ πρὸς...
νεροῦ του!...

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγ-
λας, ὁ γιὸς του καὶ ἡ Βάντα,
ψάχνουν, φωνάζουν καὶ χαλά-
νε τὸν κόσμον, γιὰ νὰ βροῦνε

τὸν χαμένο τους σύντροφο:

— Γκαούουουουρ!... Γκαούουουουουρ!...

Ὅμως, χαμένοι πᾶνε οἱ κόποι τους... Ὁ μελαψὸς Γίγαντας ἔχει ἐξαφανιστῇ. Λὲς καὶ ἡ γῆ τῆς Ζούγκλας ἀνοίξε καὶ τὸν κατάπιε!...

Ἔτσι ἀναγκάζονται νὰ συνεχίσουν τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Ὡσπου φθάνουν κάποτε στὴ Σπηλιά...

Ἡ Ταταμπού, ἡ Τζέϊν καὶ ἡ Χουχού, μαθαίνουν τώρα τὰ καθέκαστα... Μὰ ἡ ἐξαφάνισι τοῦ Γκαοῦρ μένει γιὰ ὅλους ἀνεξήγητη!...

— Καλέ, θὲς νὰ ξαναγύρισε σ' ἐκείνη τὴν ἀσχημομούρα τὴ Μοράμπα; λέει ἡ Χουχού.

Δίκιο ἔχεις, μωρὴ Μαμζέλ! τῆς κάνει ὁ Ποκοπίκο. Θὲς νὰ μοῦ τῇ... φάη, ὁ Μανράχαλος;...

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΠΑΝΘΗΡΑΣ

Ὅμως γιὰ ἐμᾶς, τὸ μυστήρια τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ Γκαοῦρ, θὰ ἐξηγηθῇ ἀμέσως. Μόνο πού πρέπει νὰ γυρίσουμε λίγο πίσω στὴν ἱστορία μας. Νὰ παρακολουθήσουμε τὸν μελαψὸ γίγαντα ἀπὸ πῇ στιγμὴ πού ἔτρεξε νὰ κυνηγήσῃ τὸν Πάνθηρα. Τὸ θεριό, δηλαδή, πού μονάχα αὐτὸς εἶχε ἰδεῖ καὶ ἀκούσει...

Καὶ νά: Ὁ Γκαοῦρ, μὲ γρήγορα πηδήματα, ξεμακραίνει ἀπὸ τοὺς συντρόφους του. Χάνεται στὶς πικνὲς φυλλωσιές καὶ στὸ βαθύ σκοτάδι τῆς νύκτας.

Ἀμέσως στρίβει πρὸς τὰ δεξιά. Συνεχίζει νὰ τρέχη ὅσο μπορεῖ πιὸ γρήγορα. Φροντίζει μονάχα νὰ μὴν κἀνῃ τὸν παραμικρὸ θόρυβο.

Ἔτσι, διαγράφοντας μιὰ μεγάλη καμπύλη, ἔρχεται πίσω ἀπὸ τοὺς συντρόφους του. Κι ἀπ' ἐκεῖ, παίρνει ἡσυχος τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ πρὸς τὸν Καταυλισμὸ τῶν Ἰταλῶν...

Ξέρει πῶς οἱ Σύντροφοὶ του θὰ τὸν ἀναζητοῦν πρὸς τὰ ἐμπρός. Θὰ πιστεύουν πῶς κυνηγᾷ τὸν φανταστικὸ κι ἀνύπαρκτον Πάνθηρα!...

Ὁ μελαψὸς Γίγαντας φθάνει τώρα κοντὰ στοὺς κοιμισμένους λευκοὺς Κακούργους. Στὸ δεξί του χέρι κρατᾷ τὸ ἀχώριστο ρόπαλο. Στὸ ἀριστερὸ σφίγγει τὸ πρωτόγονο πῆλινο βαζάκι τοῦ Νάχρα Ντού. Αὐτὸ πού εἶχε πάρει ἀπὸ τὰ χέρια πῆς Βάντας.

Καὶ νάτος: Σταματᾷ ἐμπροστὰ στὴν πανέμορφη Μοράμπα. Βουτᾷ τὸ δάκτυλό του στὸ θαυματουργὸ ὕγρo. Σκύβει καὶ τὸ φέρνει στὰ κλειστὰ βλέφαρά της.

Ἡ ἀναίσθητη γυναῖκα ἀνασαλεύει. Ἀνοίγει ἀργὰ τὰ μάτια. Πετιέται ὀρθή. Ἀντικρῦζει κατάπληκτη ἐμπροστὰ τῆς τὸν Γκαοῦρ. Τὸν κυττᾷ ἐξ ἀμέλειας...

Ὁ ὑπέροχος, ὁ «ἀδιόρθωτος» Ἑλληνας, τῆς δείχνει τὸ πῆλινο βαζάκι. Τῆς ἐξηγεῖ:

— Μιὰ μονάχα σταγόνα ἀπ'

αυτό τό ύγρό ξαναφέρνει στή ζωή τόν άνθρωπο πού τσίμπησε ή μύγα Τσέ - τσέ!... Μὲ αὐτό συνέφερα, πρὶν λίγες στιγμὲς καὶ σένα!...

Τρελλή ἀπὸ χαρὰ ή Μοράμπα, κάνει νά τόν ἀγκαλιάσει! Νά τόν φιλήσει ἀπὸ εὐγνωμοσύνη!...

Ὁ Γκαούρ τή σπρώχνει ἐλαφρά, μουρμουρίζοντας:

— Οἱ Σύντροφοί μου πῆραν τήν ἀπόφασιν νά μὴ σᾶς βοηθήσουν. Νά σᾶς ἀφήσουν ἐδῶ βυθισμένους σὸ λήθαργο. Μέχρι πού νά πεθάνετε ἀπὸ τὴν ἐξάντλησιν. Ἡ μέχρι νά σᾶς σπαράξουν τὰ πεινασμένα θεριά καὶ ὄρνια! Καὶ δὲν εἶχαν ἄδικο! Σὲ κακοὺργους σάν κ' ἐσᾶς, μὲ τέτοιον τρόπο πρέπει, κανεῖς, νά φέρνεται!...

»Ὁμως, ή δική μου καρδιά, δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξῃ σέ μιὰ τόσο σκληρὴ ἀπόφασιν!... Ἔτσι, ἀναγκάστηκα νά πῶ ψέμματα στοὺς Σύντροφους του. Τοὺς ξεγέλασα γιὰ νά μπορέσω νά φθάσω μέχρις ἐδῶ...

Ἡ πανέμορφη Μοράμπα παρεξηγεῖ τὴν καλωσύνη τοῦ Γίγαντα. Φαντάζεται πὼς «ἄλλος» ἦταν ὁ λόγος πού τὸν ἀνάγκασε νά γυρίσῃ γιὰ νά τὴ σώσῃ... Καὶ τὸν κυττάζει παράξενα στὰ μάτια:

— Ναί, Γκαούρ!... Τὸ καταλαβαίνω πὼς μ' ἀγάπησες! Ὅπως κ' ἐγώ, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πού σὲ ἀντίκρυσσα, ἔννοιωσα γιὰ σένα τὸ ἴδιο

γλυκὸ μεθύσι τῆς καρδιάς!

Ὁ Σύντροφος τῆς πανώριας καὶ ὑπέροχης Ταταμπού, κυττάζει τὴ Μοράμπα μὲ ἀηδία. Μὲ περιφρόνησι:

— Κλείσε τὸ στόμα σου, τιποτένια Γυναίκα! τῆς λέει. Καὶ ἄκουσε καλὰ αὐτὰ πού θά σοῦ πῶ:

»Θά σώσω ἀπὸ τὸ θάνατο τοὺς λευκοὺς κακοὺργους σου. Ὅμως, θά τοὺς πάρῃς καὶ θά ξεκουμπιστῇτε ἀμέσως ἀπὸ τὴ Ζούγκλα μας!... Κατάλαβες;

Τὰ μεγάλα μάτια τῆς τρομερῆς Ἰταλίδας, λάμπουν, γιὰ μιὰ στιγμή, παράξενα.

— Ναί, Γκαούρ! Θά γίνῃ ὅπως διατάξεις!...

ΤΟ ΚΑΡΑΒΑΝΙ ΤΩΝ ΚΑΚΟΥΡΓΩΝ

Ὁ μελαψὸς γίγαντας σκύβει ἀμέσως σ' ἓναν ἀπὸ τοὺς κοιμισμένους Ἰταλοὺς πού βρίσκεται πιὸ κοντά του. Ἀλείθει τὰ βλέφαρά του μὲ λίγο ἀπὸ τὸ θαυματουργὸ ὕγρο.

Ὁ Λευκὸς πού βρισκόταν σὲ λήθαργο, ἀνασαλεύει τώρα. Ξυπνάει σιγά - σιγά...

Ὁ μεγαλόκαρδος Ἕλληνας ἀνασηκώνεται, προχωρεῖ καὶ ξανασκύβει πάλι. Κάνει νά συνεφέρῃ ἓναν ἄλλον ἀπὸ τοὺς κακοὺργους...

Ὁμως, αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν προφθαίνει...

Τὴν ἴδια στιγμὴ δέχεται, ἀπὸ πίσω του, δολοφονικὸ κτύπημα στὸ κεφάλι!... Ἡ Μοράμπα τὸν ἔχει κτυπήσει μὲ

τῇ λαῶν τοῦ πιστολίου τῆς...

Ὁ Γκαούρ βγάζοντας πονεμένο βογγητό, σωριάζεται κάτω ἀναίσθητος!...

Ἡ τρομερὴ Γυναίκα προφθαίνει καὶ ἀρπάζει ἀπὸ τὸ χέρι του τὸ πρωτόγονο πῆλι-ο βαζάκι...

Ἔτσι, συνεχίζει αὐτὴ τώρα τὸ ἔργο του:

Ξυπνάει ἕναν - ἕναν, ἀπὸ τὸ λήθαργο, ὄλους τοὺς Κακούργους τῆς.

— Κλείστε τὸν Γκαούρ ἀμέσως στὸ κλουβί! τοὺς διατάζει. ἄγρια...

Αὐτὸ καὶ γίνεται...

Ἡ Μοράμπα παίρνει ἀμέσως ἕναν κουβὰ νερό. Ἐρχεται ἔξω ἀπὸ τὰ κάγκελα τοῦ κλουβιοῦ. Καὶ τὸν ξεχύνει πάνω στὸ πρόσωπο καὶ τὸ μισόγυμνο κορμὶ τοῦ «Ἑλληνα».

Ὁ Γκαούρ συνέρχεται. Πετιέται ἀμέσως ὀρθός. Ἀρπάζει μανιασμένος τὰ σιδερένια κάγκελα τοῦ κλουβιοῦ. Μὲ τὴν τρομακτικὴ του δύναμη, τὰ λυγίζει, οὐρλιάζοντας σάν λυσσασμένο θηρίο.

Ἡ Μοράμπα χαμογελάει ἀτάραχη ἔξω ἀπὸ τὸ κλουβί:

— Μὴ στενοχωριέσαι, λεβέντη μου! τοῦ λέει. Θὰ κρατήσω τὸ λόγο πού σοῦ δώσω. Naί, θὰ «ξεκουμπιστοῦμε» ἀμέσως ἀπὸ τὴ Ζούγκλα... Μόνο πού θὰ πάρω κ' ἐσένα μαζί μας!... Ἄλλη φορὰ δὲν πρόκειται νὰ γλυτώσης ἀπὸ τὰ νύχια μου!...

Καὶ συνεχίζοντας, τοῦ ἐξη-

γεῖ:

— Τὸ πρόγραμμά μου ἦταν ν' ἀρπάξω καὶ τὸν Ταρζάν!... Μὰ τώρα πού σέ εἶδα, βρίσκω πὺς ἐκεῖνος δὲν μοῦ χρειάζεται πιά. Μοῦ φτάνεις ἐσύ! Ἐκατομμύρια λίρες θὰ μαζέψω, γυρίζοντάς σε, σέ ὅλο τὸν Κόσμο!... Ἄντρες καὶ γυναῖκες θὰ πληρώνουν ἀδρεῖνὰ γιὰ νὰ βλέπουν τὸ «Ἀνθρώπινο Λιοντάρι» στὸ κλουβί του!

Ἀμέσως, γυρίζοντας στοὺς ἀνθρώπους τῆς, διατάζει:

— Ἐμπρός σκυλιάσα!... Ἐτοιμασθῆτε γιὰ νὰ φύγου-μεεε!...

Οἱ λευκοὶ Κακούργοι λύνουν γρήγορα - γρήγορα, τὶς σκηνές τους. Τὶς φορτώνουν ὅλες σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἐξῆ μεγάλα αὐτοκίνητα, πού εἶχαν καμουφλάρει μὲ κλαδιά, λίγο πιὸ πέρα...

Σ' ἕνα ἄλλο ἀμάξι φορτώνουν τὸ βαρὺ σιδερένιο κλουβί μὲ τὸν σκλαβωμένο Ἑλληνα γίγαντα! Τὸ καμιόνι αὐτὸ τὸ ὁδηγεῖ ἡ ἴδια ἡ Μοράμπα! Στὰ ὑπόλοιπα στοιβάζονται, σάν σαρδέλλες, οἱ Ἰταλοί...

Καὶ τὸ Καραβάνι τῶν Κακούργων ξεκινάει...

Ὁ δυστυχισμένος Γκαούρ, στιγμὴ δὲν παύει νὰ φωνάζει. Νὰ ζητᾷ βοήθεια ἀπὸ τοὺς συντρόφους του...

Μὰ ἡ ἀπόστασι πού βρίσκεται εἶναι μεγάλη. Ὅσο δυσνατές κι ἂν εἶναι οἱ κραυγές του, δὲν φθάνουν στὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας, παρὰ σάν ἕνας ἀδύναμος κι

ανάλαφρος ψίθυρος!...

Κι όμως! Αυτὸν τὸν αδύναμο κι ανάλαφρο ψίθυρο, τὸν παίρνει τὸ διαβολεμένο αὐτὶ τοῦ Ποκοπίκου.

— Σκασμός! τοὺς κάνει ξαφνικά. Γι' ἀκοῦστε, ἄδερφέ μου: Σὰ νὰ μοῦ φαίνεται πὼς ὁ Γκαούρακας ἔχει πάρει... ἀμανεδάκι!...

Ἄφουγγράζονται ὄλοι ἀνήσυχτοι...

Πραγματικά: Ἄκοῦνε τὴ μακρινή φωνή τοῦ χαμένου Γιγαντα...

Ὁ Ταρζάν πετιέται ὀρθός:

—Ὁ Γκαοῦρ κινδυνεύει! ψιθυρίζει χαμένα.

Καὶ ἀναρωτιέται:

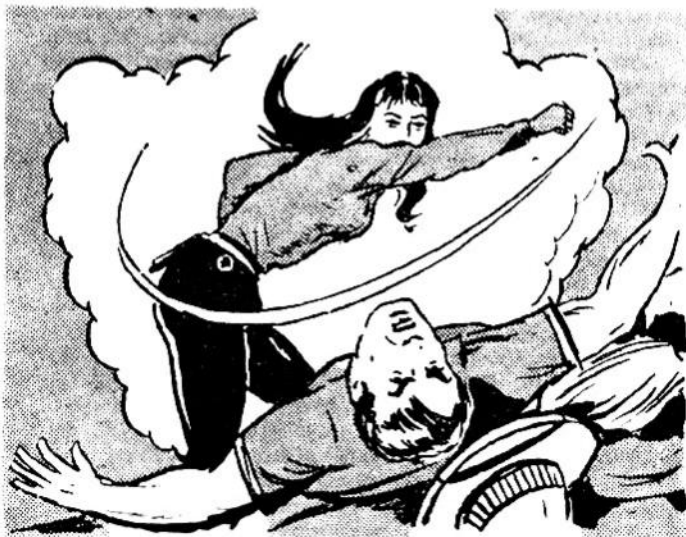
—Ἀπὸ ποιоὺς δμως; Οἱ λευκοὶ Κακοῦργοι δὲν εἶναι δυνατόν νάχουν ξυπνήση...

Ξαφνικά δμως μιὰ φοβερὴ ἰδέα περνάει ἀπὸ τὸ νοῦ τῆς Βάντας:

— Τὸ θαζάκι μου ! κάνει σὰν τρελλή. Ποῦ εἶναι τὸ θαζάκι μὲ τὸ φίλτρο τοῦ Νάχρα Ντού;

Καὶ προσθέτει:

—Τότε ἐκεῖ στὸν καταυλισμὸ μου τὸ εἶχε ζητήσει ὁ Γκα-

Ὁ Μὰξ Ἄρλαν δέχεται ξαφνικά μιὰ τρομακτικὴ γροθιά στὸ πρόσωπο ἀπὸ τὸ τρυφερὸ χεράκι τῆς Μοράμπα!...

οὐρ! Σίγουρα αὐτὸς θὰ τὸ κρᾶτῃσῃ!...

Ὁ Ταρζάν δὲν περιμένει ν' ἀκούσῃ περισσότερα γιὰ τὰ κοπαλάθη. Σὲ μιὰ στιγμή μέσα, γίνεται θεριὸ ἀνήμερο! Τὸ πρόσωπό του κοκκινίζει σὰν τὴν παραρούνα. Τὰ μάτια του ξεπετάνε ἄγριες λάμψεις. Τὰ δόντια του σφίγγονται. Μουγγρίζει μὲ ἀφάνταστη ὀργή καὶ ἀγανάκτησι:

— Ἀνάθεμα!... Σίγουρα κι αὐτὴ τὴ φορά θὰ λυπήθηκε τοὺς Κακούργους. Ξέφυγε ἀπὸ μᾶς γιὰ νὰ γυρίσῃ νὰ τοὺς σώσῃ!... Τώρα θὰ βρίσκεται πάλι στὸ σιδερένιο κλουβί! Αὐτὴ ἡ καλωσύνη του ἔχει ξεπεράσει πιά τὰ ὅρια! Ὁ Γκαοὺρ εἶναι τρελλός! Εἶναι τρελλός!...

Ὁ Ποκοπικό ἀναλαθαίνει, σὰν δικολάβος, τὴν υπεράσπισί του:

— Ὁχι καὶ τρελλός, Μπάμπι! Τρελλάρας, μάλιστα!...

— Ὅμως αὐτὴ τὴ φορά δὲν θὰ τὸν σώσω! Θὰ χαρῶ πολὺ νὰ πεθάνῃ! Καιρὸς εἶναι πιά νὰ πληρώσῃ τὴ βλακεία του!

— Μὰ φωνάζει! Μὰς ζητάει βοήθεια! ψιθυρίζει δειλὰ ἡ Βάντα.

Ὁ Ταρζάν οὐρλιάζει τώρα, ἀφρίζοντας ἀπὸ τὸ κακό του:

— Ἀς φωνάζη!... Ἀς ζητάει βοήθεια!... Ὅποιος ἀπὸ σᾶς κάνει νὰ βγῇ ἀπὸ πη σπηλιά γιὰ νὰ τρέξῃ νὰ τὸν βοηθήσῃ, θὰ τὸν σκοτώσω!...

Καὶ χαμηλώνοντας τὴ φωνή του, προσθέτει:

— Μονάχα ἐγώ, ὁ Γιὸς μου καὶ ἡ Ταταμπού θὰ πάμε.

Ὅλ' οἱ ἄλλοι θὰ μείνῃ ἐδῶ! Καὶ φεύγουν οἱ τρεῖς τοὺς ἀμέσως...

Ὁ Ποκοπικό τοὺς ἀκολουθεῖ μουρμουρίζοντας:

— Ἀμ' καλὰ τῶπα τοῦ λόγου μου: Οἱ Ἰταλιάνοι ἔπρεπε νὰ ξεπνήσουνε... σφαγμένοι!...

ΕΝΑΣ ΕΧΘΡΟΣ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ

Ὁ Ἀμερικανὸς τυχοδιώκτης, ὅπως ξέρουμε, ὕστερα ἀπὸ τὸ βούλιαγμα τοῦ Ιστιοφόρου μὲ τὸ χρυσάφι του στὴν ἀφρικανικὴ θάλασσα, ξαναγύρισε καὶ βρίσκεται πάλι στὴ Ζούγκλα. Ἐστὶ, πληροφορήθηκε ξαφνικά αὐτὴ τὴ νύχτα, πὼς πρὶν λίγο, εἶχε φθάσει στὴν περιοχὴ του ἓνα μεγάλο Καραθάνι λευκῶν.

Ἀμέσως, πηδάει στὸ ἄσπρο καὶ γρήγορο ἄλογό του. Καὶ τρέχοντας στὸ σκοτάδι, παίρνει τὸ δρόμο γιὰ νὰ τοὺς συναντήσῃ.

Φαντάζεται πὼς θάβῃ ἐμποροὶ ἐλεφαντοκόκκαλου, δερμάτων ἀπὸ ἄγρια θηρία, ἢ πολυτίμων πετραδιῶν. Καί, φυσικά, ἐνδιαφέρεται νὰ τοὺς πουλήσῃ ἀπ' αὐτά...

Μὰ καθὼς, προχωρῶντας, πλησιάζει πρὸς τὴ χαράδρα, ποὺ ὅπως τοῦ εἶχαν πεῖ, βρίσκταν ὁ Καταυλισμός, ἀκούει τίς ἀπεγνωσμένες κραυγὲς τοῦ σκληρωμένου Γκαοὺρ!...

Ὁ Μάξ Ἀρλαν, σπηρουνι-

ζει με λύσσα τὰ πλευρά του
 αλόγου του. Τὰ ματώνει!...
 Τὸ ἀμοιρο ζῶο πετάει στὸν ἄ-
 ἐρα σὰν πουλί!...

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ἀμερικαν-
 οῦ ξεσχιζέται κάθε φορά πού
 περνάει ἀνάμεσα ἀπὸ πυκνά
 φυλλώματα. Ἀνάμεσα ἀπὸ
 ψηλούς, καὶ πυκνούς θάμνους.

Τὸ βαθύ σκοτάδι τῆς νύ-
 κτας τὸν ἐμποδίζει νὰ διαλέ-
 ξη τὰ μονοπάτια πού περνάει.
 Ἐχει ἀφήσει τὸ ἄλογο του
 νὰ τρέχη σὰν τρελλό!...

Οἱ φωνές τοῦ Γκαούρ πού
 ζητάει βοήθεια, ὅσο προχω-
 ρεῖ ἀκούγονται καὶ πιὸ καθα-
 ρά...

Ὡσπου τέλος, φθάνει κοντὰ
 ὄχι στὸν καταυλισμό, μὰ στὸ
 μηχανοκίνητο Καραβάνι τῶν
 Ἰταλῶν. Σταματᾷ ἀπτότομα
 καὶ σὲ μικρὴ ἀπόστασι. Κ'
 ἐνῶ τὸ ἄλογο του σηκώνεται
 ὀρθὸ στὰ πσιναῖα του ποδάρια,
 τοὺς φωνάζει:

—Ἐ, Λεθέντεες! Ποιὸς εἶ-
 ναι ὁ Ἀρχηγός σας; Θέλω νὰ
 τοῦ μιλήσωωωω!.....

Τὰ ἔξη αὐτοκίνητα σταμα-
 τάνε. Ἡ τρομερὴ Μοράμπα
 πηδάει βλοσυρὴ ἔξω. Ρίχνει
 ἰὸν προβολέα τοῦ ἠλεκτρικοῦ
 τῆς φαναριοῦ πάνω στὸν ἄ-
 γνωστο Καβαλλάρη. Τὸν ρω-
 τᾷ ἀγρια:

Ποιὸς εἶσ' ἐσύ; Τί ζη-
 τᾷς;

—Φίλος, Ὁμορφούλα μου!
 τῆς ἀποκρίνεται χαμογελῶν-
 τας. Θέλω νὰ μιλήσω μὲ τὸν
 Ἀρχηγό σου...

—Ἐγὼ εἶμαι! Λέγε τί θέ-

λεις;

Ὁ Μάξ Ἀρλαν, σοβαρεύει:
 —Ἐχω ἐλεφαντοκόκκαλα!
 Ἐχω τομάρια θεριῶν! Ἐχω
 καὶ πολύτιμα πετράδια!...
 Θὰ σᾶς τὰ δώσω φτηνά!...

Ταυτόχρονα καὶ πάνω ἀπὸ
 τὴ ράχι τοῦ αλόγου, πού στέ-
 κει, ρίχνει ματιές γεμάτες μί-
 σος στὸ σιδερένιο κλουβὶ πού
 βρίσκεται, ὁ μελαψὸς Γίγαν-
 τας. Σὲ μιὰ στιγμὴ μουρμου-
 ρίζει μὲ μίσος:

—Χιμμ!... Καταφέρατε,
 λοιπόν, νὰ πιάσετε στὴ φάκα
 αὐτὸ τὸ βρωμερὸ σκυλί τῆς
 Ζούγκλας; Χά, χά, χά!...
 Καὶ πηδώντας κάτω ἀπὸ τὸ
 ἄτι του, συνεχίζει:

—Ἀμ, τότε, τζάμπα σᾶς τὰ
 δίνω τὰ ἐλεφαντοκόκκαλα!..
 Τζάμπα τὰ τομάρια καὶ τὰ
 πολύτιμα πετράδια μου!...

Ἀμέσως σηκώνει τὸ ἀχώρι-
 στο μασιτίγιό του. Κτυπάει μὲ
 λύσσα, ἔξω ἀπὸ τὰ κάγκελα,
 τὸν σκλαβωμένο Γκαούρ.

Ὁ περήφανος Ἕλληνας
 βογγάει ἀπὸ τοὺς ἀβάστα-
 κτους πόνους. Τὸ κορμί του
 γεμίζει ματωμένες αὐλακιές!

Ὅμως ὁ Ἀμερικανὸς δὲν
 προφθαίνει νὰ ὀλοκληρώσῃ
 καὶ νὰ χαρῇ τὴν ἐκδίκησί του.

Ξαφνικά, καὶ πρὶν προλάβῃ
 νὰ φυλαχτῇ, δέχεται στὸ πρό-
 σωπό του μιὰ τρομακτικὴ
 γροθιά τῆς Μοράμπα.

Ὁ Μάξ κλονίζεται γιὰ μιὰ
 στιγμὴ. Λίγο ἔλλειψε νὰ σω-
 ριστῇ κάτω...

Σχεδὸν ἀμέσως, ἀκούει καὶ
 τὴν πανέμμορφη φοβερὴ Γυ-

ναίκα νά μουγγρίξη:

— Σκύλε!... Μὲ ποιὸ δικαίωμα τὸν χτυπᾷς;

Ὁ Ἀμερικανὸς κατεβάζει τ' αὐτιά του. Πασχίζει νά δικαιολογηθῇ

— Δίκιο ἔχεις, Κυρά μου! Μὰ δὲν ξέρεις τί μᾶς ἔχει κάνει ὁ κακοῦργος αὐτός!... Ἄς εἶσαι καλὰ πού θά καθαρίσῃς τὴ Ζούγκλα ἀπὸ ἓνα τέτοιο Τέρας!...

Δεύτερη πὺδ δυνατὴ γροθιά προσγειώνεται πάλι στὸ πρόσωπό του:

— Σκύλε!... Μὲ ποιὸ δικαίωμα τὸν βρίζεις;

Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν ἀπομένει ἀκίνητος. Τὴν κυττάζει χαμένα. Ἐνῶ ἐκείνη τὸν διατάζει ψυχρά:

— Λέγε τώρα! Ποῦ βρίσκονται τὰ ἐλεφαντοκόκκαλα καὶ τὰ πετράδια σου;

— Στὴ μεγάλη καλύβα μου! μουρμουρίζει.

— Καὶ ποῦ βρίσκεται αὐτή; Ὁ Ἀμερικανὸς δείχνει μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ του:

— Ἐκεῖ... Κατὰ τὸ βορρῆα... Οὔτε μιὰ ὥρα δὲν θά ναι μὲ τὰ πόδια... Πᾶμε ὡς ἐκεῖ νά πᾶ δῆς, μὲ τὰ μάτια σου!... Χάρισμα θά σὰ δώσω, Κυρά μου!...

— Πᾶμε! μουρμουρίζει βαρειά ἢ πανώρια Ἀντρογυναίκα...

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ
ΘΗΣΑΥΡΟΣ!

Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν προχωρεῖ μπροστά, καθάλλα στὸ ἄλλο γό του. Πίσω ἀκολουθοῦν τὰ

ἔξη αὐτοκίνητα τῶν λευκῶν Κακοῦργων.

Μὰ σὺν πλησιάζουν στὴν περιοχὴ πού βρίσκεται ἡ μεγάλη καλύβα, ὁ Ἀμερικανός, ἀρχίζει νά φωνάζει πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις κι ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ:

— Βάρχα μούζα!... Πόφε ντοῦκ μουμού!...

Κ' ἐπαναλαμβάνει συνέχεια ὅλο αὐτὲς τὶς ἴδιες πέντε λέξεις:

— Βάρχα μούζα!... Πόφε ντοῦκ μουμού!...

Ἡ Μοράμπα τὸν ρωτᾷ ἐνθουσιαστικῶς ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο πού ὀδηγεῖ:

— Γιατὶ φωνάζεις; Τί θά 'πῇ αὐτὸ πού λές;

Ὁ Μᾶξ ζυγώνει μὲ τὸ ἄλλο γό στὸ ἀμάξι της. Τῆς ἔξηγει:

— Θέλω νά τρομοκρατήσω τὶς ἄγριες φυλὲς τῶν Καννιθάλων πού βρίσκονται γύρω μας... Τοὺς λέω νά μὴ βγοῦνε ἀπὸ τὰ καλύβια τους. Γιατὶ θά τοὺς χτυπήσετε μὲ τὰ «μαῦρα καλάμια» πού ξεριζώνουν φωτιά καὶ σίδερο!...

Ἀμέσως, ξαναοίγει τὸ στόμα του. Φωνάζει πάλι, ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ:

— Βάρχα μούζα!... Πόφε ντοῦκ μουμού!...

Τέλος φθάνουν στὴ μεγάλη ξυλένια Καλύβα. Ὁ Ἀμερικανὸς πηδάει ἀπὸ τὸ ἄλλο γό του. Τ' αὐτοκίνητα σταματᾶνε...

Ἡ εὐρύχωρη Καλύβα εἶναι

γεμάτη κατάσπρα διαλεχτά έλεφαντοκόκκαλα και άμέτρητες όμορφες προβιές θερμών. Σε μία γωνιά βρίσκεται κ' ένα κασσόνι με άκατέργαστα πολύτιμα πετράδια!...

Τά μάτια της φοβερής Γυναίκας, άνοίγουν διάπλατα από κατάπληξι μπροστά στον άτίμητο θησαυρό!

“Ο Μάξ “Αρλαν χαμογελάει:

— Στά χαρίζω όλα! Φτάνει νά μη ξαναδοϋνε τά μάτια μου τόν Γκαούρ!... Φώναξε άν θέλεις, τούς άνθρώπους σου νά τά φορτώσουν άμέσως στ' αυτόκίνητα.

“Ετσι και γίνεται!...

Οι λευκοί Κακούργοι αρχίζουν νά μπεινοβγαίνουν στην Καλύβα! Νά μεταφέρουν, ένα - ένα, στά καμιόνια τους τά τεράστια δόντια των Έλεφάντων!...

“Η Μοράμπα κι ό “Αμερικανός παρακολουθούν την εργασία. Τους καθοδηγούν στο φόρτωμα!...

“Ομως ξαφνικά, τό ποδσωπο του Μάξ “Αρλαν παίρνει άνήσυχη έκφρασι. “Αφουγκράζεται για λίγο με προσοχή. Τέλος ψιθυρίζει στη Γυναίκα:

— “Ακούω παράξενο θόρυβο!... Πολύ φοβάμαι μήπως μάς έχουν ζωσει Κανίβαλοι!... “Ας μην πυροβολήση κανένας από σάς!... Θα πάω εγώ νά τούς διώξω!...

Κι' άμέσως προχωρεί!... Χάνεται γρήγορα πίσω από

την πυκνή γύρω βλάστησι και τό πυκνό σκοτάδι της νύκτας.

Οι “Ιταλοί συνεχίζουν ξένοιαστοι τό φόρτωμα του θησαυρού!...

Και νά:

Πριν περάσουν μερικά λεπτά της ώρας, δυνατός πυροβολισμός άντηχεί!...

Και πριν ή Μοράμπα και οι Κακούργοι της προλάβουν νά συνέλθουν, κάτι τραμακτικό κι αναπάντεχο γίνεται!... Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΜΟΡΑΜΠΑ!

“Ο Ταρζάν με την Ταταμπού και τό γιό του, που όπως είδαμε, ξεκίνησαν από τη Σπηλιά, φθάνουν τέλος στην περιοχή που είχαν άκουστεϊ οι φωνές του Γκαούρ!...

“Ομως, άπόλυτη ήσυχια βασιλεύει εκεί. Κανένας δέν φαίνεται πουθενά!...

Τό Καραβάνι των λευκών, όπως ξέρουμε, έχει αλλάξει πιά κατεύθυνσι. Προχωρεί τώρα προς την Καλύβα του Μάξ “Αρλαν!...

Νά όμως: Ξαφνικά ό Ποκοπίκο που τούς άκολουθεϊ, βγάζει χαρούμενο έκφυνητό:

— “Αμάααανν!...

Και δείχνοντας στους συντρόφους του, κάτω στο βρεμένο χώμα της γής κάτι παράξενα αλλάκια, συνεχίζει:

— Αυτόκίνητα, άδερφέ μου! Τά γλέπετε; “Από ‘δω περάσανε και κατά ‘κεί παγαίνουνε!...

Είχε δίκιο! “Ολοι μαζί τώρα αρχίζουν νά παρακολουθούν τ' άχνάρια των τροχών!

Περνάει αρκετή ώρα έτσι.

Σε μία στιγμή ακούνε, σε άπιστας, τον Μάξ "Αρλαν να φωνάζει:

— Βάρχα μουζα!... Πόφε ντι-υκ μουμου!...

Ο Ταρζάν και η Ταταμπού κυττάζονται παραξευμεμένοι. Ο Κραγιαμπού, όμως, που δέ, ξέρει τις γλώσσες των Ι-θογενών, ρωτάει περίεργος:

— Τί θά πη αυτό;

Ο Νάνος κουνάει με απογνήτευσι την κεφαλά του:

— Ούτε... άρβαντίτικα δέν ξέρεις, άδερφέ μου; Καί λές πως είσαι μορφωμένος άνθρωπος! Ού νά μου χαθής... «ι,ύλον άπελέκητον»!

Ο Πατέρας του, τού εξηγεί τί σημαίνουν τά λόγια του Μάξ "Αρλαν.

— Τό όποιον θά σπάσουμε πλάξ! άποφαίνεται χαρούμενος ο Ποκοπίκο.

Καί νά: Ξαφνικά άντηχεί ή πυροβολισμός που άκούσαμε. Ταυτόχρονα άγριοι άλλαγαμοί Ιθαγενών σχίζουν τό σκοτάδι τής νύκτας.

Άμέτρητοι Άραπάδες ξεχύνονται άπ' όλες τις κατευθύνσεις. Πέφτουν μανιασμένοι μέ τά κοντάρια καί τις χατζάρες τους πάνω στους λευκούς Κακούργους...

Πρώτος καί καλύτερος ο Άμερικανός. Αυτός διευθύνει την έπίθεσι, φωνάζοντας:

— Έπάνω τους, Παιδιάσασα! Πρέπει νά σώσουμε τον Γκαούρ!...

Οι Ιταλοί δείχνονται κι αυ-

τή φορά «άφθαστοι»!... Πε-βάζουν... ήρωικά στά πόδιασ!... Κανένας δέν μπορεί νά τούς... φθάση!...

Οι μαύροι τούς κυνηγάνε!

Στό μεταξύ ο Ταρζάν, ο γιός του καί η Ταταμπού, τρέχουν νά βοηθήσουν τον Μάξ "Αρλαν!...

Ο Ποκοπίκο τούς άκολουθει, σέρνοντας, χωρίς κέφι, τη σκουριασμένη χατζάρα του καί μουρμουρίζοντας:

— Ωχ, άδερφέ! Βαρέθηκα νάμαι σφάχτης!... Καιρός είναι νά πάρω τη... σύνταξί μου καί νά ήσυχάσω!...

Οι Άραπάδες του Μάξ "Αρλαν κυνηγάνε τούς Ιταλούς, που τρέχουν μέ... έκατό χιλιόμετρα την ώρα.

Όμως ή τρομερή Μοράμπα, δέν έχει φύγει. Δέν τρέχει πανικόβλητη μαζί τους. Μά κανένας δέν τό έχει αντιληφθή αυτό...

Ο Ταρζάν μέ τό γιό του καί την Ταταμπού, σμίγουν τώρα μέ τον Μάξ "Αρλαν.

Κ' οι τέσσερες μαζί κάνουν άμέσως νά πηδήσουν πάνω στό φορτηγό αυτοκίνητο, που βρίσκεται τό σιδερένιο κλουβί. Νά λευθερώσουν τον μελαψό Έλληνα Γίγαντα...

Μά δέν προφθαίνουν. Ξαφνικά ή άγρια φωνή τής άπαίσιας Μοράμπα, τούς καθηλώνει άκίνητους στις θέσεις που βρίσκονται:

— Σταθήτε, σκυλιά!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τ έ λ ο ς

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Τις γράφει ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΙΟΣ**

Κυκλοφορούν **ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ** σε δόκληση την 'Ελλάδα.

ΤΟΜΟΣ 1ος 1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΣΗΨΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 2ος** 9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ. 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ. Η ΒΑΣΙΛΙΣΙΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 3ος** 17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ. 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ. **ΤΟΜΟΣ 4ος** 25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΣΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΙ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 5ος** 33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΪΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΙΜΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 6ος** 41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ. **ΤΟΜΟΣ 7ος** 49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΙΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. **ΤΟΜΟΣ 8ος** 57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΙΝΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ. **ΤΟΜΟΣ 9ος** 65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 10ος** 73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΥΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ. **ΤΟΜΟΣ 11ος** 81) ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ. 82) ΣΚΡΟΠΙΟΣ ΚΑΙ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 83) Ο ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ. 84) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 85) ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΡΚΟΥΔΑΝΘΡΩΠΟΥ. 86) ΤΟ ΚΑΙΤΡΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 87) Η ΧΡΥΣΗ ΜΑΪΜΟΥ. 88) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΦΙΔΙΑ. **ΤΟΜΟΣ 12ος** 89) Ο ΑΔΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ. 90) ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ. 91) ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 92) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 93) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Μ' ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ. 94) ΤΡΑΓΙΚΑ ΜΕΣΙΑΝΥΧΤΑ. 95) Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΠΟΥ-ΜΠΑΧΑΝ. 96) Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ ΧΩΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 13ος** 97) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ. 98) ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 99) ΜΑΓΙΚΗ ΧΡΥΣΟΜΥΓΑ. 100) ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΝΕΔΡΑ. 101) Η ΖΟΥΓΚΛΑ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 102) ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΙΑΣ. 103) Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 104) Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΙΜΩΡΕΙ.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694